

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐)

พ.ศ. ๒๕๓๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔

เป็นปีที่ ๔๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำ
แนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่

(๑) บทบัญญัติมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

(๒) บทบัญญัติมาตรา ๘ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป นอกจากบทบัญญัติดังต่อไปนี้ ในหมวด ๔ และหมวด ๕ ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

(ก) มาตรา ๘๑/๑ และมาตรา ๘๑/๓ เกี่ยวกับสิทธิการขอลดทะเบียนและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

(ข) มาตรา ๘๕/๑ และมาตรา ๘๕/๓ เกี่ยวกับการขอลดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราว

(ค) มาตรา ๘๖/๒ เกี่ยวกับการขอให้ตัวแทนออกไปกำกับภาษีโดยผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักร

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๐ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) ชื่อผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ถูกระเมินเพิ่มเติมของผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้น ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๘ ตี แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๕

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๔) ของมาตรา ๖๕ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๕

“(๑๔) ภาษีขายซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มได้รับหรือพึงได้รับ และภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีใช้ภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ซึ่งได้รับคืนเนื่องจากการขอคืนตามหมวด ๔ ไม่ต้องนำมารวมคำนวณเป็นรายได้ ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖ ทวิ) ของมาตรา ๖๕ ตี แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๒๕

“(๖ ทวิ) ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระหรือพึงชำระ และภาษีซื้อของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน เว้นแต่ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีซื้อของผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งต้องเสียตามมาตรา ๘๒/๑๖ ภาษีซื้อที่ต้องห้ามนำมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๕ (๔) หรือภาษีซื้ออื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกหมวด ๔ ภาษีการค้า มาตรา ๗๗ ถึงมาตรา ๘๓ และบัญญัติตราภาษีการค้าท้ายหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล

ร้ษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระรฐกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
ร้ษฎากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๕

มาตรา ๘ ให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นหมวด ๔ ภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรา
๗๗ ถึงมาตรา ๘๐/๕ และหมวด ๕ ภาษีสรรกษณเฉพาะ มาตรา ๘๑ ถึง
มาตรา ๘๑/๒๑ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลร้ษฎากร

“หมวด ๔

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

ส่วน ๑

ข้อความทั่วไป

มาตรา ๗๗ ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นภาษีสรรกษณประเมิน

มาตรา ๗๗/๑ ในหมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็น
อย่างอื่น

(๑) “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดา คณะ
บุคคลที่มีใช้นิติบุคคล หรือนิติบุคคล

(๒) “บุคคลธรรมดา” หมายความว่า รวมถึง กอง
มรดก

(๓) “คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล” หมายความว่า
ห้างหุ้นส่วนสามัญ กองทุน หรือมูลนิธิที่มีใช้นิติบุคคล และให้หมายความ
รวมถึงหน่วยงาน หรือกิจการของเอกชนที่กระทำโดยบุคคลธรรมดาตั้งแต่
สองคนขึ้นไปอันมีใช้นิติบุคคล

(๔) “นิติบุคคล” หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ตามมาตรา ๓๕ องค์การของรัฐบาลตามมาตรา ๒ สหกรณ์ และองค์กรอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นนิติบุคคล

(๕) “ผู้ประกอบการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งขายสินค้าหรือให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพ ไม่ว่าการกระทำดังกล่าวจะได้รับประโยชน์ หรือได้รับค่าตอบแทนหรือไม่ และไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วหรือไม่

(๖) “ผู้ประกอบการจดทะเบียน” หมายความว่า ผู้ประกอบการที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา ๘๕ หรือมาตรา ๘๕/๑ หรือที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราวตามมาตรา ๘๕/๓

(๗) “ตัวแทน” หมายความว่า รวมถึงบุคคลซึ่งทำสัญญาหรือมีหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บรักษาสินค้า หาลูกค้า หรือทำการใดๆ อันเกี่ยวกับการประกอบกิจการในราชอาณาจักรแทนผู้ประกอบการ ที่อยู่นอกราชอาณาจักร

(๘) “ขาย” หมายความว่า จำหน่าย จ่าย โอนสินค้า ไม่ว่าจะมีประโยชน์หรือค่าตอบแทนหรือไม่ และให้หมายความรวมถึง

(ก) สัญญาให้เช่าซื้อสินค้า สัญญาซื้อขายผ่อนชำระที่กรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่โอนไปยังผู้ซื้อเมื่อได้ส่งมอบสินค้าให้ผู้ซื้อแล้ว หรือสัญญาจะขายสินค้าที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยอนุบัญญัติ

(ข) ส่งมอบสินค้าให้ตัวแทนเพื่อขาย

(ค) ส่งสินค้าออกนอกราชอาณาจักร

(ง) นำสินค้าไปใช้ไม่ว่าประการใด ๆ เว้นแต่

การนำสินค้าไปใช้เพื่อการประกอบกิจการของตนเองโดยตรงตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(จ) มีสินค้าขาดจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบ

ตามมาตรา ๘๗ (๓) หรือมาตรา ๘๗ วรรคสอง

(ฉ) มีสินค้าคงเหลือและหรือทรัพย์สินที่

ผู้ประกอบการมีไว้ในประกอบการ ณ วันเลิกประกอบการ แต่ไม่รวมถึงสินค้าคงเหลือและหรือทรัพย์สินดังกล่าวของผู้ประกอบการซึ่งได้ควบเข้ากันหรือได้โอนกิจการทั้งหมดให้แก่กัน ทั้งนี้ ผู้ประกอบการใหม่อันได้ควบเข้ากันหรือผู้รับโอนกิจการต้องอยู่ในบังคับที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓

(ช) กรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) “สินค้า” หมายความว่า ทรัพย์สินที่มีรูปร่าง

และไม่มีรูปร่างที่อาจมีราคาและถือเอาได้ไม่ว่าจะมีไว้เพื่อขาย เพื่อใช้ หรือเพื่อการใด ๆ และให้หมายความรวมถึงสิ่งของทุกชนิดที่นำเข้า

(๑๐) “บริการ” หมายความว่า การกระทำใด ๆ

อันอาจหาประโยชน์อันมีมูลค่าซึ่งมิใช่เป็นการขายสินค้า และให้หมายความรวมถึงการใช้บริการของตนเองไม่ว่าประการใด ๆ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึง

(ก) การใช้บริการหรือการนำสินค้าไปใช้เพื่อ

ประกอบกิจการของตนเองโดยตรง ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่อธิบดีกำหนด

(ข) การนำเงินไปหาประโยชน์โดยการฝาก
ธนาคารหรือซื้อพันธบัตรหรือหลักทรัพย์

(ค) การกระทำตามที่อธิบดีกำหนดโดย
อนุมัติรัฐมนตรี

(๑๑) “ผู้นำเข้า” หมายความว่า ผู้ประกอบการ
หรือบุคคลอื่นซึ่งนำเข้า

(๑๒) “นำเข้า” หมายความว่า นำสินค้าเข้ามา
ในราชอาณาจักร และให้หมายความรวมถึงการนำสินค้าที่ต้องเสียอากร
ขาเข้าหรือที่ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรออกจาก
เขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยมิใช่เพื่อส่งออกด้วย

(๑๓) “ผู้ส่งออก” หมายความว่า ผู้ประกอบการ
ซึ่งส่งออก

(๑๔) “ส่งออก” หมายความว่า ส่งสินค้าออก
นอกราชอาณาจักรเพื่อส่งไปต่างประเทศ และให้หมายความรวมถึง

(ก) การนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปใน
เขตอุตสาหกรรมส่งออกเฉพาะสินค้าที่ต้องเสียอากรขาออกหรือที่ได้รับ
ยกเว้นอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(ข) การขายสินค้าของคลังสินค้าทัณฑ์บน

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ประเภทร้านค้าปลอดอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ขายให้แก่ผู้
เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ
เงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๑๕) “ซื้อ” หมายความว่า การรับโอนหรือรับมอบ
สินค้าจากการขาย

(๑๖) “ราคา” หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน หรือ
ประโยชน์ใด ๆ อันอาจคิดคำนวณได้เป็นเงินซึ่งได้มีการชำระหรือตกลง
จะชำระเพื่อการซื้อขายสินค้าหรือการให้บริการ

(๑๗) “ภาษีขาย” หมายความว่า ภาษีมูลค่าเพิ่ม
ที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้เรียกเก็บหรือพึงเรียกเก็บจากผู้ซื้อสินค้าหรือ
ผู้รับบริการตามมาตรา ๘๒/๔ วรรคหนึ่งและภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการ
จดทะเบียน มีหน้าที่เสียในกรณีที่เป็นการขายสินค้าตาม (ง) (จ) (ฉ)
หรือ (ช) ของ (๘) หรือในกรณีที่เป็นการให้บริการตาม (๑๐) แต่ไม่รวม
ถึงภาษีที่ต้องเสียตามมาตรา ๘๒/๑๖

(๑๘) “ภาษีซื้อ” หมายความว่า ภาษีมูลค่าเพิ่ม
ที่ผู้ประกอบการจดทะเบียน ถูกผู้ประกอบการจดทะเบียนอื่นเรียกเก็บ
ตามมาตรา ๘๒/๔ วรรคสี่ และให้หมายความรวมถึง

(ก) ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียน
ได้เสียเมื่อนำเข้าสินค้า

(ข) ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียน
ได้เสียเนื่องจากได้รับโอนสินค้านำเข้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วย

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

ของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรตามมาตรา ๘๒/๑๕

(ก) ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ได้นำส่งตามมาตรา ๘๓/๕ มาตรา ๘๓/๖ และมาตรา ๘๓/๗

(๑๕) “ ภาษีสรรพสามิต ” หมายความว่า ภาษีสุรา ค่าแสดมปียาสูบ ค่าธรรมเนียมประทับตราไฟ และภาษีหรือค่าธรรมเนียมอื่นในลักษณะทำนองเดียวกันตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

(๒๐) “ สถานประกอบการ ” หมายความว่า สถานที่ซึ่งผู้ประกอบการใช้ประกอบกิจการเป็นประจำ และให้หมายความรวมถึงสถานที่ซึ่งใช้เป็นที่พักหรือเก็บสินค้าเป็นประจำด้วย

ในกรณีผู้ประกอบการไม่มีสถานประกอบการตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าที่อยู่อาศัยของผู้ประกอบการนั้นเป็นสถานประกอบการ ถ้าผู้ประกอบการมีที่อยู่อาศัยหลายแห่งให้ผู้ประกอบการเลือกเอาที่อยู่อาศัยแห่งหนึ่งเป็นสถานประกอบการ

(๒๑) “ เขตอุตสาหกรรมส่งออก ” หมายความว่า เขตอุตสาหกรรมส่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

(๒๒) “ ใบกำกับภาษี ” หมายความว่า ใบกำกับภาษีอย่างย่อ ใบเพิ่มหนี้ ใบลดหนี้ ใบเสร็จรับเงินที่ส่วนราชการออกให้ในการขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามมาตรา ๘๓/๕ และใบเสร็จ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

รับเงินของกรมสรรพากร ของกรมศุลกากร หรือของกรมสรรพสามิต ทั้งนี้ เฉพาะส่วนที่เป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม

(๒๓) “เดือนภาษี” หมายความว่าเดือนประจิดทิน
เว้นแต่

(ก) ในกรณีที่ผู้ประกอบการเริ่มประกอบ
กิจการที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มหรือได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือน
ภาษีใด ให้เริ่มนับเดือนภาษีแรก ตั้งแต่วันเริ่มประกอบกิจการหรือวันที่
ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑/๓ ถึงวันสิ้นเดือนภาษีนั้น
แล้วแต่กรณี

(ข) ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้
รับอนุมัติให้ถอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือเลิกประกอบกิจการที่ต้อง
เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือตายและผู้จัดการมรดกหรือทายาทมิได้ยื่นขอโอน
กิจการ หรือถูกอธิบดีสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือน
ภาษีใด ให้เดือนภาษีสุดท้ายสิ้นสุดลงในวันที่อธิบดีสั่งจัดซื้อผู้ประกอบการ
จดทะเบียนนั้นออกจากทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๕

(ค) ในกรณีที่มิพระราชกฤษฎีกากำหนด
ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษี
ตามช่วงเวลาภาษีตามมาตรา ๘๓/๑

มาตรา ๘๗/๒ การกระทำกิจการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักร ให้อยู่
ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(๑) การขายสินค้าหรือการให้บริการโดยผู้ประกอบการ

(๒) การนำเข้าสินค้าโดยผู้นำเข้า

การให้บริการในราชอาณาจักรให้หมายถึง บริการที่ทำในราชอาณาจักร โดยไม่คำนึงว่าการให้บริการนั้นจะอยู่ในต่างประเทศหรือในราชอาณาจักร

การให้บริการที่ทำในต่างประเทศและได้มีการให้บริการนั้นในราชอาณาจักรให้ถือว่าการให้บริการนั้น เป็นการให้บริการในราชอาณาจักร

มาตรา ๗๗/๓ นอกจากกรณีตามมาตรา ๕๑/๔ กิจการใดที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๕๑/๒ หรือได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๕๑/๓ ย่อมไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ นี้

มาตรา ๗๗/๔ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มให้บุคคลดังต่อไปนี้ ที่ได้ทำสัญญาซื้อขายสินค้าหรือสัญญาให้บริการกับผู้ประกอบการมีหน้าที่ต้องจัดส่งสำเนาสัญญาหรือเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้ไปให้เจ้าพนักงานสรรพากร ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่บุคคลนั้นมีภูมิลำเนาภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดจากเดือนที่ได้ทำสัญญาดังกล่าว

(๑) กระทรวง ทบวง กรม หรือราชการส่วนท้องถิ่น ให้จัดส่งสำเนาสัญญาตามประเภท ลักษณะ และมูลค่าของสัญญาตามที่อธิบดีกำหนด

(๒) บุคคลอื่นตามที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี ให้จัดส่งสำเนาสัญญาหรือเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ตาม

ประเภท ลักษณะ และมูลค่าของสัญญาหรือเอกสาร ตามที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรี

มูลค่าของสัญญาตาม (๑) และ (๒) จะต้องกำหนดไม่น้อยกว่า ๕๐๐,๐๐๐ บาท

มาตรา ๙๙/๕ ในกรณีที่มีปัญหาว่ากิจการใดเป็นการขายสินค้า หรือการให้บริการ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัย และคำวินิจฉัย ของอธิบดี ให้ถือเป็นที่สุด

ส่วน ๒

ความรับผิดชอบในการเสียภาษี

มาตรา ๙๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๙๘/๓ ความรับผิดชอบในการเสีย ภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการขายสินค้า ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้านอกจากที่อยู่ในบังคับตาม (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อส่งมอบสินค้า เว้น แต่กรณีที่ได้มีการกระทำความดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนส่งมอบสินค้า ก็ให้ถือว่า ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำนั้น ๆ ด้วย

(ก) โอนกรรมสิทธิ์สินค้า

(ข) ได้รับชำระราคาสินค้า หรือ

(ค) ได้ออกใบกำกับภาษี

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามส่วนของการกระทำนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

(๒) การขายสินค้าตามสัญญาให้เข้าซื้อหรือสัญญาซื้อขายผ่อนชำระที่กรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่โอนไปยังผู้ซื้อเมื่อได้ส่งมอบให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อถึงกำหนดชำระราคาตามงวดที่ถึงกำหนดชำระราคาแต่ละงวด เว้นแต่กรณีที่ได้มีการกระทำการดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนถึงกำหนดชำระราคาแต่ละงวด ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำการนั้น ๆ ด้วย

(ก) ได้รับชำระราคาสินค้า หรือ

(ข) ได้ออกใบกำกับภาษี

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดชอบขึ้นตามส่วนของการกระทำการนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

(๓) การขายสินค้าโดยมีการตั้งตัวแทนเพื่อขายและได้ส่งมอบสินค้าให้ตัวแทนแล้ว ทั้งนี้ เฉพาะสัญญาการตั้งตัวแทนเพื่อขายตามประเภทของสินค้าและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยอนุบัญญัติรัฐมนตรี ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อตัวแทนได้ส่งมอบสินค้าให้ผู้ซื้อ เว้นแต่กรณีที่ได้มีการกระทำการดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนการส่งมอบสินค้าให้ผู้ซื้อ ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำการนั้น ๆ ด้วย

(ก) ตัวแทนได้โอนกรรมสิทธิ์สินค้าให้ผู้ซื้อ

(ข) ตัวแทนได้รับชำระราคาสินค้า

(ค) ตัวแทนได้ออกใบกำกับภาษี หรือ

(ง) ได้มีการนำสินค้าไปใช้ไม่ว่าโดยตัวแทนหรือ
บุคคลอื่น

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามส่วนของการกระทำนั้น ๆ
แล้วแต่กรณี

(๔) การขายสินค้าโดยส่งออก ให้ความรับผิดชอบ
ดังต่อไปนี้

(ก) การส่งออกนอกจากที่ระบุใน (ข) หรือ (ค)
ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาออก วางหลักประกันอากรขาออก
หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันอากรขาออก เว้นแต่ในกรณีที่ไม่ต้องเสียอากรขา
ออกหรือได้รับยกเว้นอากรขาออกแล้วแต่กรณี ก็ให้ถือว่าความรับผิด
เกิดขึ้นในวันที่มีการออกใบขนสินค้าขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(ข) การส่งออกในกรณีที่นำสินค้าเข้าไปในเขต
อุตสาหกรรมส่งออกตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๔) (ก) ให้ความรับผิดชอบ
ในวันที่นำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(ค) การส่งออกซึ่งสินค้าที่อยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์
บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ความรับผิดชอบพร้อมกับความ
รับผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(๕) การขายสินค้าที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ
๐ ตามมาตรา ๘๐/๑ (๕) และภายหลังได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้า
อันทำให้ผู้รับโอนสินค้านั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑
(๒) ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อโอนกรรมสิทธิ์สินค้า

เพื่อเป็นการบรรเทาภาระในการยื่นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษีของผู้ประกอบการจดทะเบียนสำหรับการขายสินค้าแก่กระทรวง ทบวง กรม หรือราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ เฉพาะการขายสินค้าตามสัญญา และมีการชำระราคาที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด โดยกฎกระทรวง ให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดความรับผิดชอบตาม (๑) (๒) และ (๓) เกิดขึ้นเป็นอย่างอื่นได้

มาตรา ๗๘/๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๗๘/๓ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการให้บริการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) การให้บริการนอกจากที่อยู่ในบังคับตาม (๒) (๓) หรือ (๔) ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระราคาค่าบริการ เว้นแต่กรณีที่ได้มีการกระทำความดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนได้รับชำระราคาค่าบริการ ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำนั้น ๆ ด้วย

(ก) ได้ออกใบกำกับภาษี หรือ

(ข) ได้ให้บริการไม่ว่าโดยตนเองหรือบุคคลอื่น

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามส่วนของการกระทำนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

(๒) การให้บริการตามสัญญาที่กำหนดค่าตอบแทนตามส่วนของบริการที่ทำให้ความรับผิดชอบตามส่วนของบริการเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระราคาค่าบริการตามส่วนของบริการที่สิ้นสุดลง เว้นแต่กรณีที่ได้มีการกระทำความดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนได้รับชำระราคาค่าบริการตามส่วนของ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

บริการที่สิ้นสุดลง ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำนั้น ๆ ด้วย

(ก) ได้ออกใบกำกับภาษี หรือ

(ข) ได้ใช้บริการไม่ว่าโดยตนเองหรือบุคคลอื่น

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามส่วนของการกระทำนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

(๓) การให้บริการที่ทำในต่างประเทศและได้มีการใช้บริการนั้นในราชอาณาจักร ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดหรือบางส่วนเกิดขึ้นเมื่อได้มีการชำระราคาค่าบริการทั้งหมดหรือบางส่วน แล้วแต่กรณี

(๔) การให้บริการที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐ ตามมาตรา ๘๐/๑ (๕) และภายหลังได้มีการโอนสิทธิในบริการอันทำให้ผู้รับโอนสิทธิในบริการมีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑

(๒) ให้ความรับผิดชอบทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระราคาค่าบริการ

เพื่อเป็นการบรรเทาภาระในการยื่นแบบแสดงรายการและการชำระภาษีของผู้ประกอบการจดทะเบียนสำหรับการให้บริการแก่กระทรวง ทบวง กรม หรือราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ เฉพาะการให้บริการตามสัญญาและมีการชำระราคาค่าบริการที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดโดยกฎกระทรวง ให้ข้อดีโดยอนุวัติรัฐธรรมนูญมีอำนาจกำหนดความรับผิดชอบตาม (๑) และ (๒) เกิดขึ้นเป็นอย่างอื่นได้

มาตรา ๘๘/๒ ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการนำเข้าให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) การนำเข้านอกจากที่อยู่ในบังคับตาม (๒) (๓) หรือ (๔) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาเข้า วงหลักประกันอากรขาเข้า หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันอากรขาเข้า เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องเสียอากรขาเข้าหรือได้รับยกเว้นอากรขาเข้าก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่มีการออกใบขนสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(๒) การนำเข้ากรณีนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกแล้วนำสินค้าออกจากเขตดังกล่าวโดยมิใช่เพื่อส่งออกตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๗/๑ (๑๒) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่นำสินค้านั้นออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยมิใช่เพื่อส่งออก

(๓) การนำเข้ากรณีของตกค้างตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อทางราชการได้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่น เพื่อนำเงินมาชำระค่าภาษี ค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขน หรือค่าภาระติดพันตามวิธีการตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(๔) การนำเข้าสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับการยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ซึ่งได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๒) (ก) ถ้าภายหลังสินค้านั้นต้องเสียอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร อันทำให้ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายดังกล่าวหรือผู้รับโอนสินค้านั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑ (๓) ให้ความรับผิดชอบขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

มาตรา ๗๘/๓ ให้ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๑) การขายสินค้าที่ไม่มีรูปร่างเช่น สิทธิในสิทธิบัตร กู้ดวิลล์ การขายกระแสไฟฟ้า การขายสินค้าที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน หรือการขายสินค้าบางชนิดที่ตามลักษณะของสินค้าไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่ามีการส่งมอบเมื่อใด

(๒) การขายสินค้าหรือการให้บริการด้วยเครื่องอัตโนมัติโดยวิธีการชำระราคาด้วยการหยอดเงิน ใช้เหรียญหรือบัตร หรือในลักษณะทำนองเดียวกัน

(๓) การขายสินค้าหรือการให้บริการโดยการชำระราคาด้วยการใช้บัตรเครดิต หรือในลักษณะทำนองเดียวกัน

(๔) การขายสินค้าตามสัญญาจะขายสินค้าตามมาตรา ๗๗/๑ (๘) (ก)

(๕) การขายสินค้าตามมาตรา ๗๗/๑ (๘) (ง) (จ) (ฉ) หรือ (ช)

กฎกระทรวงดังกล่าวจะกำหนดให้ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นแตกต่างกันตามประเภทของสินค้าหรือประเภทของการให้บริการก็ได้

ส่วน ๓

ฐานภาษี

มาตรา ๙๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๙๕/๑ ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการ ได้แก่มูลค่าทั้งหมดที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าหรือการให้บริการ รวมทั้งภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในมาตรา ๙๗/๑ (๙๕) ถ้ามี ด้วย

มูลค่าของฐานภาษีให้หมายความถึง เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทนค่าบริการหรือประโยชน์ใด ๆ ซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

มูลค่าของฐานภาษีไม่ให้รวมถึง

(๑) ส่วนลดหรือค่าลดหย่อน ที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ลดให้ในขณะขายสินค้าหรือให้บริการและได้หักส่วนลดหรือค่าลดหย่อนดังกล่าวออกจากราคาสินค้าหรือราคาค่าบริการ โดยได้แสดงให้เห็นไว้ชัดแจ้งว่าได้มีการหักส่วนลดหรือค่าลดหย่อนไว้ในใบกำกับภาษีในแต่ละครั้งที่ออกแล้ว ทั้งนี้ เว้นแต่ส่วนลดหรือค่าลดหย่อนในการขายสินค้าหรือให้บริการของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีสิทธิออกใบกำกับภาษีอย่างย่อตามมาตรา ๘๖/๖ หรือมาตรา ๘๖/๗ ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะไม่แสดงส่วนลดหรือค่าลดหย่อนดังกล่าวให้เห็นชัดแจ้งไว้ในใบกำกับภาษีอย่างย่อก็ได้

(๒) ค่าชดเชยหรือเงินอุดหนุนตามที่อธิบดีกำหนด โดยอนุวัติรัฐธรรมนูญ

(๓) ภาษีขาย

(๔) ค่าตอบแทนที่มีลักษณะ และเงื่อนไขตามที่อธิบดี

กำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี

มาตรา ๗๕/๑ ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการใน
กิจการเฉพาะอย่าง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าโดยการส่งออก
ได้แก่มูลค่าของสินค้าส่งออกโดยให้ใช้ราคา เอฟ.โอ.บี. ของสินค้าบวก
ด้วยภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในมาตรา ๗๗/๑ (๑๕) และภาษีและ
ค่าธรรมเนียมอื่นตามที่จะได้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา แต่ทั้งนี้ไม่ให้
รวมอากรขาออก

ราคา เอฟ.โอ.บี. ได้แก่ราคาสินค้า ณ ด้านศุลกากรส่งออกโดยไม่
รวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งจากด้านศุลกากรส่งออกไปต่างประเทศ

(๒) ฐานภาษีสำหรับการให้บริการขนส่งระหว่าง
ประเทศ

(ก) ในกรณีรับขนคนโดยสาร ได้แก่ มูลค่า
ของค่าโดยสาร ค่าธรรมเนียม และประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บในราชอาณาจักร
ก่อนหักรายจ่ายใด ๆ เนื่องในการรับขนคนโดยสารนั้น

(ข) ในกรณีรับขนสินค้า ได้แก่ มูลค่าของ
ค่าระวาง ค่าธรรมเนียม และประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บไม่ว่าในหรือนอก
ราชอาณาจักรก่อนหักรายจ่ายใด ๆ เนื่องในการรับขนสินค้านั้นนอกนอก
ราชอาณาจักร

(๓) ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการ
ในกิจการเฉพาะอย่าง ประเภทอื่นนอกจาก (๑) หรือ (๒) ให้เป็นไปตาม
ที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๗๕/๒ ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าสินค้า ให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าสินค้าทุกประเภท
ได้แก่มูลค่าของสินค้านำเข้า โดยให้ใช้ราคา ซี.ไอ.เอฟ. ของสินค้า บวก
ด้วยอากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในมาตรา ๗๗/๑ (๑๕) ค่า
ธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนและภาษีและ
ค่าธรรมเนียมอื่นตามที่จะได้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

การนำเข้าสินค้าที่ผู้นำเข้าได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้า
ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่น ให้นำ
อากรขาเข้าซึ่งได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนดังกล่าว มารวมเป็นมูลค่าของ
ฐานภาษี

ราคา ซี.ไอ.เอฟ.ได้แก่ราคาสินค้าบวกด้วยค่าประกันภัยและค่า
ขนส่งถึงด่านศุลกากรที่นำสินค้านั้นเข้าในราชอาณาจักร เว้นแต่

(ก) ในกรณีที่อธิบดีกรมศุลกากรประกาศให้
ราคาในท้องตลาดสำหรับของประเภทใดประเภทหนึ่งที่ต้องเสียอากรตาม
ราคาเป็นรายเฉลี่ยตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ให้ถือราคานั้น
เป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ.

(ข) ในกรณีที่เจ้าพนักงานศุลกากรได้ทำการ

ประเมินราคาเพื่อเสียอากรขาเข้าใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ.

(๒) ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๒) (ก) ถ้าภายหลังสินค้านั้นต้องเสียอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร อันทำให้ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายดังกล่าวหรือผู้รับโอนสินค้านั้น หน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑ (๓) ฐานภาษีสำหรับสินค้านั้น ได้แก่มูลค่าตามสภาพหรือปริมาณของสินค้าที่เป็นอยู่ในวันที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามมาตรา ๘๘/๒ (๔)

มาตรา ๘๕/๓ การคำนวณมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการขายสินค้า หรือการให้บริการตามมาตรา ๘๕ ให้ถือมูลค่าของฐานภาษีเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้าหรือการให้บริการโดยไม่มีคำตอบแทนหรือมีคำตอบแทนต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร มูลค่าของฐานภาษีให้ถือตามราคาตลาดของสินค้าหรือการให้บริการในวันที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้น

(๒) การขายสินค้าหรือการให้บริการในกรณีที่ผู้ประกอบการนำสินค้าไปใช้หรือได้ใช้บริการไม่ว่าโดยตนเองหรือบุคคลอื่น โดยมีใช้เพื่อการประกอบกิจการโดยตรงตามมาตรา ๘๘/๑ (๘) (ง) หรือ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

(๑๐) มูลค่าของฐานภาษีให้ถือตามราคาตลาดของสินค้าหรือบริการในวันที่มีความรับผิดชอบเกิดขึ้น

(๓) การขายสินค้าตามมาตรา ๓๗/๑ (๘) (จ) ที่เกิดจากสินค้าขาดจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบตามมาตรา ๘๗ (๓) หรือมาตรา ๘๗ วรรคสอง มูลค่าของฐานภาษีให้ถือตามราคาตลาดของสินค้าในวันที่มีความรับผิดชอบเกิดขึ้น

(๔) การขายสินค้าที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐ ตามมาตรา ๘๐/๑ (๕) และภายหลังได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าอันทำให้ผู้รับโอนสินค้ามีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑ (๒) มูลค่าของฐานภาษีให้ถือราคาตลาดตามสภาพหรือปริมาณของสินค้าที่เป็นอยู่ในวันที่มีความรับผิดชอบเกิดขึ้น

(๕) การขายสินค้าในกรณีผู้ประกอบการมีสินค้าคงเหลือและหรือมีทรัพย์สินที่ผู้ประกอบการมีไว้ในประกอบการประกอบกิจการวันเลิกประกอบกิจการ มูลค่าของฐานภาษีให้ถือตามราคาตลาดในวันเลิกประกอบกิจการ

ราคาตลาดตามมาตรา ๓๖ ให้ถือราคาเฉลี่ยของราคาตลาดที่ซื้อขายกันตามความเป็นจริงทั่วไปในวันที่มีความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น ทั้งนี้ ตามที่ได้มีการตรวจสอบราคาตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่ไม้อาจทราบราคาตลาดได้แน่นอนให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศใช้เกณฑ์คำนวณเพื่อให้ได้มาซึ่งราคาตลาดได้

มาตรา ๑๕/๔ ในกรณีที่มูลค่าของฐานภาษีที่ได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้า การให้บริการ หรือการนำเข้าเป็นเงินตราต่างประเทศ ให้คำนวณเงินตราต่างประเทศนั้นเป็นเงินตราไทยตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีได้รับเงินตราต่างประเทศจากการขายสินค้าหรือการให้บริการและได้มีการขายเงินตราต่างประเทศที่ได้รับชำระนั้นเป็นเงินตราไทยในเดือนที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น ให้ถือเงินตราไทยจากการขายนั้นเป็นมูลค่าของฐานภาษีที่ได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าหรือการให้บริการ แล้วแต่กรณี เว้นแต่มิได้มีการขายเงินตราต่างประเทศในเดือนที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น ให้ถือตามอัตราถัวเฉลี่ยที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้ในวันทำการสุดท้ายของเดือนที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น

(๒) ในกรณีนำเข้าสินค้าให้คำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ. ของสินค้านำเข้าที่เป็นเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทยตามอัตราที่กรมศุลกากรใช้คำนวณเพื่อเรียกเก็บอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

มาตรา ๑๕/๕ ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าและการขายซึ่งยาสูบตามประเภทและชนิดที่อธิบดีกำหนดโดยอนุบัญญัติ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับการนำเข้า ให้เป็นไปตามมาตรา ๙๕/๒

(๒) สำหรับการขาย ได้แก่มูลค่าของยาสูบที่ได้มาจากการหักจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มออกจากจำนวนเต็มของราคาขายปลีกของยาสูบ โดยให้คำนวณจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มที่รวมอยู่ในจำนวนเต็มของราคาขายปลีก

มาตรา ๙๕/๖ ฐานภาษีสำหรับการนำเข้าและการขายซึ่งน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์น้ำมันตามความหมายที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับการนำเข้า ให้เป็นไปตามมาตรา ๙๕/๒

(๒) สำหรับการขาย

(ก) กรณีน้ำมันดิบให้เป็นไปตามมาตรา ๙๕

(ข) กรณีผลิตภัณฑ์น้ำมันแต่ละชนิด ได้แก่มูลค่าของผลิตภัณฑ์น้ำมันชนิดนั้นที่ได้มาจากการหักจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มออกจากจำนวนเต็มของราคาขายปลีกของผลิตภัณฑ์น้ำมันดังกล่าว โดยให้คำนวณจำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มที่รวมอยู่ในจำนวนเต็มของราคาขายปลีก

ราคาขายปลีกของผลิตภัณฑ์น้ำมันแต่ละชนิดตามวรรคหนึ่ง ให้คำนวณตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

คำว่า “น้ำมันดิบ” หมายความว่า น้ำมันดิบตามกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียมเว้นแต่อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่น โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควรก็ได้

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

คำว่า “ผลิตภัณฑ์น้ำมัน” หมายความว่า น้ำมันเบนซิน น้ำมันก๊าด น้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเครื่องบินไอพ่น น้ำมันดีเซล น้ำมันเชื้อเพลิงหนัก น้ำมันเตา น้ำมันหล่อลื่น ก๊าซปิโตรเลียมเหลว และผลิตภัณฑ์น้ำมันอื่น ทั้งนี้ เฉพาะสินค้าที่คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้า และป้องกันการผูกขาดได้กำหนดราคาขายปลีกไว้

มาตรา ๘๕/๗ ฐานภาษีสำหรับการขายสินค้า การให้บริการ หรือการนำเข้าสินค้าที่มีได้บัญญัติไว้ในส่วนนี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา และในพระราชกฤษฎีกาจะกำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขใด ๆ เพื่อการคำนวณมูลค่าของฐานภาษีสำหรับกิจการดังกล่าวด้วยก็ได้

ส่วน ๔

อัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๐ ให้ใช้อัตราภาษีร้อยละ ๑๐.๐ ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๐/๒

- (๑) การขายสินค้า
- (๒) การให้บริการ
- (๓) การนำเข้า

อัตราภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ลดลงได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องกำหนดอัตราภาษีให้เป็นอัตราภาษีเดียวกันสำหรับการขายสินค้า การให้บริการและการนำเข้าทุกกรณี

มาตรา ๘๐/๑ ให้ใช้อัตราภาษีร้อยละ ๐ ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับการประกอบกิจการประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) การส่งออกสินค้าที่มีใช้การส่งออกสินค้าซึ่งได้ รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๓)

(๒) การให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรและได้ มีการให้บริการนั้นในต่างประเทศ ตามประเภท หลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

การให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรและได้มีการให้บริการนั้นใน ต่างประเทศ ให้รวมถึงการให้บริการที่กระทำในราชอาณาจักรเพื่อใช้ผลิต สินค้าในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อส่งออก และการให้บริการที่กระทำ ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้ผลิตสินค้าเพื่อส่งออกด้วย

(๓) การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศโดยอากาศ ยานหรือเรือเดินทะเลที่กระทำโดยผู้ประกอบการที่เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้น ตามกฎหมายไทย และสำหรับกรณีที่การให้บริการกระทำโดยผู้ประกอบการ ที่เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศให้เสียในอัตรา ร้อยละ ๐ เฉพาะในกรณีที่ประเทศนั้น ๆ ได้ใช้อัตราภาษีร้อยละ ๐ สำหรับ การให้บริการดังกล่าวที่กระทำโดยผู้ประกอบการที่เป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้น ตามกฎหมายไทยด้วย

(๔) การขายสินค้าหรือการให้บริการกับกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้หรือเงิน ช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทั้งนี้ เฉพาะกรณีที่ไปตามหลักเกณฑ์

วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี

(๕) การขายสินค้าหรือการให้บริการกับองค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษของสหประชาชาติ สถานเอกอัครราชทูต สถานทูต สถานกงสุลใหญ่ สถานกงสุล ทั้งนี้ เฉพาะการขายสินค้าหรือการให้บริการที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๖) การขายสินค้าหรือการให้บริการระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บนกับคลังสินค้าทัณฑ์บน ระหว่างคลังสินค้าทัณฑ์บนกับผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก หรือระหว่างผู้ประกอบการกับผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกไม่ว่าจะอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเดียวกันหรือไม่ ทั้งนี้ เฉพาะการขายสินค้าหรือการให้บริการที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

คลังสินค้าทัณฑ์บนตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความถึงคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

มาตรา ๘๐/๒ ให้ใช้อัตราภาษีร้อยละ ๒.๕ ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการในราชอาณาจักร ซึ่งกิจการดังกล่าวต้องคำนวณเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑๖

อัตราภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ลดลงได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องกำหนดอัตราภาษีให้เป็นอัตราภาษีเดียวกันสำหรับการขายสินค้าและการให้บริการทุกกรณี

ส่วน ๕

การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๑ ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้าที่มีใช้การส่งออก หรือการให้บริการดังต่อไปนี้

(ก) การขายพืชผลทางการเกษตร ไม่ว่าจะเป็น ลำต้น กิ่ง ใบ เปลือก หน่อ ราก เหง้า ดอก หัว ฝัก เมล็ด หรือส่วนอื่น ๆ ของพืช และวัตถุดิบที่ได้จากพืช ทั้งนี้ ที่อยู่ในสภาพสด หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเป็นการชั่วคราวในระหว่างขนส่งด้วยการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง หรือด้วยการจัดทำหรือปรุงแต่งโดยวิธีการอื่น หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเพื่อการขายปลีกหรือขายส่งด้วยวิธีการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง ทำให้แห้ง บด ทำให้เป็นชิ้น หรือด้วยวิธีอื่น ขี้มูลสัตว์หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการสีข้าว แต่ไม่รวมถึงไม้ซุง ฝืน หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการเลื่อยไม้ หรือผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุกระป๋อง ภาชนะหรือหีบห่อ ที่ทำเป็นอุตสาหกรรม ตามลักษณะ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(ข) การขายสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต และในกรณีสัตว์ไม่มีชีวิตไม่ว่าจะเป็นเนื้อ ส่วนต่าง ๆ ของสัตว์ ไข่ นํ้านม และวัตถุดิบที่ได้จากสัตว์ ทั้งนี้ ที่อยู่ในสภาพสดหรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเป็นการชั่วคราวในระหว่างขนส่งด้วยการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง

หรือด้วยการจัดทำหรือปรุงแต่งโดยวิธีการอื่น หรือรักษาสภาพไว้เพื่อมิให้เสียเพื่อการขายปลีกหรือขายส่งด้วยวิธีการแช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง ทำให้แห้ง บด ทำให้เป็นชิ้น หรือด้วยวิธีอื่น แต่ไม่รวมถึงผลิตภัณฑ์อาหารที่บรรจุ กระป๋อง ภาชนะ หรือหีบห่อ ที่ทำเป็นอุตสาหกรรม ตามลักษณะ และ เงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(ค) การขายปุย

(ง) การขายปลาปน อาหารสัตว์

(จ) การขายยาหรือเคมีภัณฑ์ที่ใช้สำหรับพืช หรือสัตว์ เพื่อบำรุงรักษาป้องกัน ทำลายหรือกำจัดศัตรูหรือโรคของพืช และสัตว์

(ฉ) การขายหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือตำราเรียน

(ช) การให้บริการการศึกษาของสถานศึกษาของ ทางราชการ สถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน หรือโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน

(ซ) การให้บริการที่เป็นงานทางศิลปะและวัฒนธรรมในสาขา และลักษณะการประกอบกิจการที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติ รัฐมนตรี

(ณ) การให้บริการการประกอบโรคศิลปะ การสอบ บัญชี การว่าความหรือการประกอบวิชาชีพอิสระอื่นตามที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรี ทั้งนี้ เฉพาะวิชาชีพอิสระที่มีกฎหมายควบคุมการ ประกอบวิชาชีพอิสระนั้น

(ญ) การให้บริการรักษาพยาบาลของสถานพยาบาล
ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(ฉ) การให้บริการวิจัย หรือการให้บริการทางวิชา
การ ทั้งนี้ ในสาขา และลักษณะการประกอบกิจการที่อธิบดีกำหนดโดย
อนุบัญญัติรัฐมนตรี

(ก) การให้บริการห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์

(ข) การให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงาน

(ค) การให้บริการจัดแข่งขันกีฬาสมัครเล่น

(ฅ) การให้บริการของนักแสดงสาธารณะ ทั้งนี้
เฉพาะบริการในสาขาและลักษณะการประกอบกิจการตามที่อธิบดีกำหนด
โดยอนุบัญญัติรัฐมนตรี

(ณ) การให้บริการขนส่งในราชอาณาจักร

(ด) การให้บริการขนส่งระหว่างประเทศ ซึ่งมีใช้
เป็นการขนส่งโดยอากาศยานหรือเรือเดินทะเล

(ต) การให้บริการเช่าอสังหาริมทรัพย์

(ถ) การให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้
ไม่รวมถึงบริการที่เป็นการพาณิชย์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือเป็นการ
หารายได้หรือผลประโยชน์ไม่ว่าจะเป็นกิจการสาธารณูปโภคหรือไม่ก็ตาม

(ท) การขายสินค้าหรือการให้บริการของกระทรวง
ทบวง กรม ซึ่งส่งรายรับทั้งสิ้นให้แก่รัฐโดยไม่หักรายจ่าย

(ธ) การขายสินค้าหรือการให้บริการเพื่อประโยชน์

แก่การศาสนาหรือการสาธารณกุศลภายในประเทศ ซึ่งไม่นำผลกำไรไปจ่าย
ในทางอื่น

(น) การขายสินค้าหรือการให้บริการตามที่กำหนด
โดยพระราชกฤษฎีกา

(๒) การนำเข้าสินค้าดังต่อไปนี้

(ก) สินค้าตาม (๑) (ก) ถึง (ฉ)

(ข) สินค้าจากต่างประเทศที่นำเข้าไปในเขต
อุตสาหกรรมส่งออก ทั้งนี้ เฉพาะสินค้าที่ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าตาม
กฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

(ค) สินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของ
ที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

(ง) สินค้าซึ่งนำเข้าและอยู่ในอารักขาของศุลกากร
แล้วได้ส่งกลับออกไปต่างประเทศ โดยได้คืนอากรขาเข้าตามกฎหมายว่า
ด้วยศุลกากร

(๓) การส่งออกซึ่งสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบการ
จดทะเบียนซึ่งต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑๖

การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการประกอบกิจการตามมาตรา
อธิบดีจะเสนอให้คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรพิจารณากำหนดลักษณะ
ของกิจการและเงื่อนไขในการประกอบกิจการที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา
นี้ก็ได้ และเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรได้วินิจฉัยแล้ว ให้ประกาศ
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาและหากกิจการ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

นั้นมิได้เป็นไปตามลักษณะ และเงื่อนไขที่กำหนด กิจการนั้นจะไม่ได้
รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรานี้

มาตรา ๘๑/๑ ผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้
บริการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม และกิจการดังกล่าวมีมูลค่า
ของฐานภาษีไม่เกินมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามที่กำหนด
โดยพระราชกฤษฎีกา ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง จะกำหนดจำนวนมูลค่าของฐาน
ภาษีของกิจการขนาดย่อมให้แตกต่างกันในกิจการแต่ละประเภทไม่ได้
แต่จำนวนมูลค่าของฐานภาษีที่กำหนดจะต้องไม่น้อยกว่า ๖๐๐,๐๐๐ บาท
ต่อปี

มาตรา ๘๑/๒ กิจการใดได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามส่วนนี้
หรือตามกฎหมายอื่น ให้ผู้ประกอบการได้รับยกเว้นการปฏิบัติตามหมวดนี้
แต่อธิบดีจะกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องจัดทำรายงานตามส่วน ๑๑ ก็ได้

มาตรา ๘๑/๓ ผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการที่ได้รับยกเว้นภาษี
มูลค่าเพิ่มดังต่อไปนี้ มีสิทธิแจ้งต่ออธิบดีตามแบบที่อธิบดีกำหนดเพื่อ
ขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวดนี้ได้ โดย
ต้องคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓

(๑) กิจการขายสินค้าตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘๑ (๑)

(ก) ถึง (ง)

(๒) กิจการขนาดย่อมตามมาตรา ๘๑/๑

(๓) กิจการอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

เมื่อผู้ประกอบการตามวรรคหนึ่ง ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม
ตามมาตรา ๘๕/๑ (๒) แล้ว ผู้ประกอบการดังกล่าวจะเลิกเสียภาษีมูลค่า
เพิ่มได้ต่อเมื่อได้ใช้สิทธิขอลดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๐
(๓) และอธิบดีได้สั่งลดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว

ส่วน ๖

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีและการคำนวณภาษี

มาตรา ๘๒ ให้บุคคลดังต่อไปนี้ เป็นผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม
ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(๑) ผู้ประกอบการ

(๒) ผู้นำเข้า

มาตรา ๘๒/๑ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้
บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย

(๑) ในกรณีที่ผู้ประกอบการอยู่นอกราชอาณาจักร
และได้ขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นปกติธุระโดยมีตัวแทน
อยู่ในราชอาณาจักร ได้แก่ ตัวแทนดังกล่าว

(๒) ในกรณีการขายสินค้าหรือการให้บริการที่ได้เสีย
ภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐ ตามมาตรา ๘๐/๑ (๕) ถ้าภายหลังได้มีการ
โอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือโอนสิทธิในบริการนั้นไปให้กับบุคคลที่มีใช้
องค์การสหประชาชาติ ทบวงการชำนัญพิเศษของสหประชาชาติ สถาน

เอกอัครราชทูต สถานทูต สถานกงสุลใหญ่ สถานกงสุล ได้แก่ ผู้รับโอน
สินค้าหรือผู้รับโอนสิทธิในบริการดังกล่าว

(๓) ในกรณีสินค้านำเข้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาค
ว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร
ซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑(๒) (ก) ถ้าภายหลังสินค้า
นั้นต้องเสียอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ได้แก่

(ก) ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วย
พิกัดอัตราศุลกากร

(ข) ผู้รับโอนสินค้า ถ้ามีการโอนสินค้านี้ดังกล่าว

(๔) ในกรณีที่มีการควบเข้ากัน ได้แก่ ผู้ที่ควบเข้า
กันและผู้ประกอบการใหม่

(๕) ในกรณีโอนกิจการ ได้แก่ ผู้โอนและผู้รับโอน

มาตรา ๘๒/๒ ในกรณีผู้ประกอบการอยู่นอกราชอาณาจักร ให้ผู้มี
หน้าที่รับผิดชอบในการประกอบกิจการ รวมตลอดถึง ลูกจ้าง หรือผู้ทำ
การแทนซึ่งมีอำนาจในการจัดการแทนโดยตรงหรือโดยปริยายที่อยู่ใน
ราชอาณาจักร เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มร่วมกับบุคคลตามมาตรา
๘๒

มาตรา ๘๒/๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๒/๑ มาตรา ๘๒/๔ และ
มาตรา ๘๒/๑๖ ให้ผู้ประกอบการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มโดยคำนวณจากภาษี
ขายหักด้วยภาษีซื้อในแต่ละเดือนภาษี

หากภาษีขายมากกว่าภาษีซื้อ ให้ผู้ประกอบการชำระภาษีเท่ากับส่วนต่างนั้น

หากภาษีซื้อมากกว่าภาษีขาย ให้เป็นเครดิตภาษีและให้ผู้ประกอบการนั้นมีสิทธิได้รับคืนภาษีหรือนำไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่มได้ตามส่วน ๘

ภาษีซื้อที่มีได้นำไปหักในการคำนวณภาษีในเดือนภาษีตามวรรคหนึ่งเพราะมีเหตุจำเป็นตามที่อธิบดีกำหนด ให้มีสิทธินำไปหักในการคำนวณภาษีในเดือนภาษีหลังจากนั้นได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด แต่ต้องไม่เกินสามปีนับจากวันที่ได้มีการออกใบกำกับภาษี

มาตรา ๘๒/๔ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๓/๕ มาตรา ๘๓/๖ และมาตรา ๘๓/๗ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการเมื่อความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นโดยคำนวณจากฐานภาษีตามส่วน ๓ และอัตราภาษีตามส่วน ๔

บทบัญญัติมาตรานี้ มิได้เป็นการห้ามผู้ประกอบการจดทะเบียนที่จะเสนอหรือแสดงราคาสินค้าหรือราคาค่าบริการแก่ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ ในราคาที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้แจ้งให้ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการทราบด้วยหรือไม่ก็ตาม

ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนเรียกเก็บจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการตามมาตรา นี้ ย่อมเป็นภาษีขายของผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้น

ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดถูกผู้ประกอบการ

จดทะเบียนอื่นเรียกเก็บตามมาตรา ๓๑ เนื่องจากการซื้อสินค้าหรือรับบริการมาเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตน ย่อมเป็นภาษีซื้อของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการนั้น

มาตรา ๘๒/๕ ภาษีซื้อในกรณีดังต่อไปนี้ ไม่ให้นำมาหักในการคำนวณภาษีตามมาตรา ๘๒/๓

(๑) กรณีไม่มีใบกำกับภาษีหรือไม่อาจแสดงใบกำกับภาษีได้ว่าการชำระภาษีซื้อ เว้นแต่จะเป็นกรณีมีเหตุอันสมควรตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๒) กรณีใบกำกับภาษีมีข้อความไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๓) ภาษีซื้อที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการประกอบกิจการของผู้ประกอบการตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๔) ภาษีซื้อที่เกิดจากรายจ่ายเพื่อการรับรองหรือเพื่อการอันมีลักษณะทำนองเดียวกันตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(๕) ภาษีซื้อตามใบกำกับภาษีซึ่งออกโดยผู้ที่ไม่มีสิทธิออกใบกำกับภาษีตามส่วน ๑๐

(๖) ภาษีซื้อตามท่ที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมติรัฐมนตรี

มาตรา ๘๒/๖ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนประกอบกิจการทั้งประเภทที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและประเภทที่ไม่ต้องเสียภาษีมูลค่า

เพิ่ม และผู้ประกอบการจดทะเบียนได้นำสินค้าหรือบริการที่ได้มาหรือได้รับมาในการประกอบกิจการของตนไปใช้หรือจะใช้ในกิจการทั้งสองประเภท ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นเฉลี่ยภาษีซื้อที่จะนำมาหักออกจากภาษีขายในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘๒/๓ ในการขายยาสูบตามประเภทและชนิดที่อธิบดีกำหนด โดยอนุบัญญัติรัฐมนตรีตามมาตรา ๙๕/๕ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อ โดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามมาตรา ๙๕/๕ (๒) ของส่วน ๓ และอัตราภาษีตามส่วน ๔ สำหรับการขายทุกทอด

มาตรา ๘๒/๔ ในการขายน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์น้ำมันตามมาตรา ๙๕/๖ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อ โดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามมาตรา ๙๕/๖ (๒) (ก) หรือ (ข) ของส่วน ๓ และอัตราภาษีตามส่วน ๔ สำหรับการขายทุกทอด

มาตรา ๘๒/๕ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนขายสินค้าหรือให้บริการและได้นำภาษีขายไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ แล้ว ต่อมาหากมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้เกิดขึ้นอันเป็นเหตุให้ภาษีขายที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการมีจำนวนเพิ่มขึ้นไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวนำภาษีขายที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการที่เพิ่มขึ้นนั้นมารวมในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยให้ถือเป็นภาษีขายของตนในเดือนภาษีที่ได้ออกไปเพิ่มหนี้ตามมาตรา ๘๖/๕

(๑) มีการเพิ่มราคาสินค้าที่ขายเนื่องจากสินค้าเกินกว่าจำนวนที่ตกลงซื้อขายกัน กำหนดราคาสินค้าผิดพลาดต่ำกว่าที่เป็นจริง หรือเนื่องจากเหตุอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

(๒) มีการเพิ่มราคาค่าบริการเนื่องจากให้บริการเกินกว่าข้อกำหนดที่ตกลงกัน กำหนดราคาค่าบริการผิดพลาดต่ำกว่าที่เป็นจริง หรือเนื่องจากเหตุอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับใบเพิ่มหนี้ นำภาษีมูลค่าเพิ่มที่ปรากฏตามใบเพิ่มหนี้ดังกล่าวมาหักออกในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยให้ถือเป็นภาษีซื้อของตนในเดือนภาษีที่ได้รับใบเพิ่มหนี้

มาตรา ๘๒/๑๐ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนขายสินค้าหรือให้บริการและได้นำภาษีขายไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ แล้ว ต่อมาหากมีเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้เกิดขึ้น อันเป็นเหตุให้ภาษีขายที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการมีจำนวนลดลงไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวนำภาษีขายที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการที่ลดลงนั้นมาหักออกจากภาษีขายของตนในเดือนภาษีที่ได้ออกใบลดหนี้ตามมาตรา ๘๖/๑๐

(๑) มีการลดราคาสินค้าที่ขายเนื่องจากสินค้าผิดข้อกำหนดที่ตกลงกัน สินค้าชำรุดเสียหาย หรือขาดจำนวน กำหนดราคาสินค้าผิดพลาดสูงกว่าที่เป็นจริง หรือเนื่องจากเหตุอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

(๒) มีการลดราคาค่าบริการเนื่องจากการให้บริการ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ผิดข้อกำหนดที่ตกลงกัน บริการขาดจำนวน กำหนดราคาค่าบริการผิดพลาดสูงกว่าที่เป็นจริง หรือเนื่องจากเหตุอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

(๓) ได้รับสินค้าที่ขายกลับคืนมาเนื่องจากสินค้าชำรุดบกพร่อง ไม่ตรงตามตัวอย่าง ไม่ตรงตามคำพรรณนา หรือเนื่องจากเหตุอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

(๔) มีการบอกเลิกสัญญาบริการเนื่องจากเหตุและตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับใบลดหนี้ นำภาษีมูลค่าเพิ่มที่ปรากฏตามใบลดหนี้ดังกล่าวมาหักออกจากภาษีซื้อของตนในเดือนภาษีที่ได้รับใบลดหนี้

มาตรา ๘๒/๑๑ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนขายสินค้าหรือให้บริการและได้นำภาษีขายไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ แล้ว ต่อมาหากมีหนี้สูญเกิดขึ้นจากการขายสินค้าหรือการให้บริการ และการจำหน่ายหนี้สูญดังกล่าวได้เป็นไปตามจำนวน หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนำภาษีขายที่คำนวณจากส่วนของหนี้สูญดังกล่าวมาหักออกจากภาษีขายของตนในเดือนภาษีที่ได้มีการจำหน่ายหนี้สูญ

การคำนวณส่วนของหนี้สูญเพื่อนำมาหักออกจากภาษีขายตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

หนี้สูญรายใดที่ได้จำหน่ายไปตามวรรคหนึ่งแล้ว ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนได้รับชำระในภายหลังให้นำภาษีขายที่คำนวณจากส่วนของ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หนี้สูญตามวรรคหนึ่ง ที่ได้รับชำระดังกล่าวมารวมเป็นภาษีขายในเดือน ภาษีที่ได้รับชำระ

มาตรา ๘๒/๑๒ ในการขายสินค้าหรือการให้บริการที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐ ตามมาตรา ๘๐/๑ (๕) และภายหลังได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือโอนสิทธิในบริการอันเป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้ผู้รับโอนสินค้าหรือผู้รับโอนสิทธิในบริการที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑ (๒) เสียภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีเกิดขึ้น โดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามมาตรา ๗๕/๓ (๔) ของส่วน ๓ และอัตราภาษีตามมาตรา ๘๐

มาตรา ๘๒/๑๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักร และได้เข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว โดยไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราวตามมาตรา ๘๕/๓ หรือในกรณีที่ผู้ประกอบการที่ได้ให้บริการจากต่างประเทศและได้มีการให้บริการนั้นในราชอาณาจักร ให้ผู้ประกอบการดังกล่าวเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและชำระภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีเกิดขึ้นโดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามส่วน ๓ และอัตราภาษีตามมาตรา ๘๐ หรือมาตรา ๘๐/๑ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๘๒/๑๔ ให้ผู้นำเข้าเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและชำระภาษีสำหรับสินค้านำเข้าเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น โดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามส่วน ๓ และอัตราภาษีตามมาตรา ๘๐

มาตรา ๘๒/๑๕ ในการนำเข้าสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วย

ของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร และภายหลังได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าอันเป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มให้ผู้รับโอนสินค้าที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑ (๓) เสียภาษีมูลค่าเพิ่มและชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นโดยให้คำนวณจากฐานภาษีตามมาตรา ๘๕/๒ (๒) ของส่วน ๓ และอัตราภาษีตามมาตรา ๘๐

มาตรา ๘๒/๑๖ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบกิจการเฉพาะการขายสินค้าหรือการให้บริการในราชอาณาจักร และกิจการดังกล่าวมีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามมาตรา ๘๑/๑ แต่ไม่เกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีซึ่งได้คำนวณตามหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ให้ผู้ประกอบการดังกล่าวเสียภาษีมูลค่าเพิ่มโดยคำนวณจากฐานภาษีในเดือนภาษี ตามอัตราภาษีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๐/๒

ในการคำนวณฐานภาษีตามวรรคหนึ่ง มิให้นำมาตรา ๘๕ วรรคสาม (๓) มาใช้บังคับ

ห้ามมิให้ผู้ประกอบการตามวรรคหนึ่งซึ่งได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการตามมาตรา ๘๒/๔ หรือออกไปกำกับภาษี

มาตรา ๘๒/๑๗ บทบัญญัติมาตรา ๘๒/๑๖ มิได้เป็นการห้ามผู้ประกอบการที่จะใช้สิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามที่กำหนดในมาตรา ๘๒/๓

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

แต่เมื่อใช้สิทธิดังกล่าวแล้วจะขอให้ให้นำมาตรา ๘๒/๑๖ มาใช้บังคับอีกไม่ได้

มาตรา ๘๒/๑๘ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑๖ แจกให้ออริบดีทราบในกรณีและภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะคำนวณเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ ให้แจ้งต่อออริบดีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ออริบดีกำหนด

(๒) สำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งต่อมามีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๘๒/๑๖ ให้แจ้งต่อออริบดีภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีมูลค่าของฐานภาษีเกินกว่ามูลค่าของฐานภาษีตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนตามวรรคหนึ่ง เสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓ และไม่มีสิทธิคำนวณเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑๖ อีกต่อไป

ในการคำนวณเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามวรรคสอง ห้ามมิให้นำภาษีซื้อที่ถูกผู้ประกอบการจดทะเบียนอื่นเรียกเก็บในขณะที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๑๖ มาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๒/๓

ส่วน ๗

การขึ้นแบบและการชำระภาษี

มาตรา ๘๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๓/๑ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนขึ้นแบบแสดงรายการภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่นเป็นรายเดือน ภาษีพร้อมกับชำระภาษีถ้ามี ไม่ว่าจะได้ขายสินค้าหรือให้บริการในเดือน ภาษีนั้นหรือไม่ก็ตาม

การขึ้นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษีสำหรับเดือนภาษีใด ให้ยื่นภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดไป เว้นแต่อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

การขึ้นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษี ให้ยื่นและชำระ ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ ทั้งนี้ เว้นแต่อธิบดี จะกำหนดสถานที่เป็นอย่างอื่น

ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่ง การขึ้นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษี ให้แยกยื่นและชำระเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะยื่นคำร้องต่ออธิบดีขออนุมัติยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือ ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนดตามวรรคสามก็ได้ และเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีแล้ว ให้ถือปฏิบัติตั้งแต่เดือนภาษีที่อธิบดีกำหนดเป็นต้นไป

ในการยื่นแบบแสดงรายการภาษีตามวรรคหนึ่ง หากมีเครดิตภาษี
หรือมีภาษีที่ต้องขอคืนให้ดำเนินการตามส่วน ๘

มาตรา ๘๓/๑ สำหรับกิจการบางประเภทและหรือบางขนาด ซึ่ง
ผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นบุคคลธรรมดา อาจตราพระราชกฤษฎีกา
กำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระ
ภาษีตามช่วงเวลาภาษี โดยให้แต่ละช่วงเวลาภาษีมีกำหนดไม่เกินสามเดือน
ก็ได้

และเพื่อประโยชน์ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับกิจการตาม
วรรคหนึ่ง ให้ถือว่าช่วงเวลาภาษีแต่ละช่วงตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา
เป็นเดือนภาษีสำหรับกิจการนั้น ๆ

มาตรา ๘๓/๒ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี ให้ผู้มีหน้าที่เสีย
ภาษีตามมาตรา ๘๒/๑ (๑) (๓) (๔) หรือ (๕) และมาตรา ๘๒/๒
มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการและชำระภาษีเช่นเดียวกับผู้ประกอบการ
จดทะเบียน

มาตรา ๘๓/๓ ให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้มีหน้าที่ในการยื่นแบบ
แสดงรายการภาษีแทนหรือร่วมกับผู้ประกอบการจดทะเบียน

(๑) ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นคนไร้
ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ได้แก่ ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์
แล้วแต่กรณี

(๒) ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนหรือผู้นำเข้า

เป็นบุคคลธรรมดาซึ่งถึงแก่ความตาย ได้แก่ ผู้จัดการมรดก ทายาทหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดก

(๓) ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้จัดการหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งในคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคลนั้น

(๔) ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ได้แก่ กรรมการ ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการ

(๕) ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เลิกกันโดยมีการชำระบัญชีได้แก่ ผู้ชำระบัญชีและกรรมการ ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนวันเลิกนิติบุคคลนั้น

มาตรา ๘๓/๔ ภายใต้บังคับส่วน ๑๓ และส่วน ๑๔ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ไม่ถูกต้องครบถ้วนไม่ว่าการคลาดเคลื่อนนั้นจะเป็นเหตุให้จำนวนภาษีในเดือนภาษีเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นแบบแสดงรายการภาษีเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับชำระภาษีถ้ามี ให้ถูกต้องครบถ้วน โดยยื่น ณ สถานที่ที่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ก่อน

มาตรา ๘๓/๕ ในการขายทอดตลาด ให้ผู้ทอดตลาดซึ่งขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียน มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสีย

ให้ผู้มีหน้าที่นำส่งตามวรรคหนึ่ง นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มโดยยื่นรายการตามแบบนำส่งภาษีที่อธิบดีกำหนด ณ สถานที่และกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ และให้นำมาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ทอดตลาดที่เป็นส่วนราชการ ออกใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อในการขายทอดตลาด และจัดทำสำเนาให้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มไว้เพื่อเป็นหลักฐาน

ในกรณีที่ส่วนราชการขายทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ถูกยึดมาตามกฎหมายโดยวิธีอื่นนอกจากการขายทอดตลาด ให้นำความในมาตรานี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ใบเสร็จรับเงินที่ส่วนราชการออกให้ตามวรรคสาม และวรรคสี่ ให้ถือเป็นใบกำกับภาษี เว้นแต่ใบเสร็จรับเงินที่ส่วนราชการออกให้ในการขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ไม่ให้ถือเป็นใบกำกับภาษี

มาตรา ๘๓/๖ เมื่อมีการชำระราคาสินค้าหรือค่าบริการให้กับผู้ประกอบการดังต่อไปนี้ ให้ผู้จ่ายเงินค่าซื้อสินค้าหรือค่าบริการมีหน้าที่นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการมีหน้าที่เสียภาษี

(๑) ผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรซึ่งได้เข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว และไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการชั่วคราวตามมาตรา

(๒) ผู้ประกอบการที่ได้ให้บริการในต่างประเทศ และได้มีการให้บริการนั้นในราชอาณาจักร

(๓) ผู้ประกอบการอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

ให้นำมาตรา ๘๓/๕ วรรคสอง มาใช้บังคับ

มาตรา ๘๓/๗ ในการขายสินค้าหรือการให้บริการที่ได้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ ๐ ให้ผู้รับโอนสินค้าหรือผู้รับโอนสิทธิในบริการ มีหน้าที่นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่ตนมีหน้าที่ต้องเสียตามมาตรา ๘๒/๑๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่บุคคลนั้นมีภูมิลำเนา

ให้นำมาตรา ๘๓/๕ วรรคสอง มาใช้บังคับ

มาตรา ๘๓/๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๓/๕ ให้ผู้นำเข้าที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ยื่นใบขนสินค้าตามแบบที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนดต่อเจ้าพนักงานศุลกากร ณ ด้านศุลกากรตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และชำระภาษีมูลค่าเพิ่มต่อเจ้าพนักงานศุลกากร พร้อมกับการชำระอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

ในกรณีนำเข้าสินค้าเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือในกรณีนำเข้าเครื่องจักร หรือวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออก ของผู้ได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน ผู้นำเข้าจะวางเงินประกัน หลักประกัน หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกัน เพื่อเป็นประกันภาษีมูลค่าเพิ่มแทนการชำระภาษีก็ได้

วิธีการประกันและการถอนประกัน ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยอนุวัติรัฐมนตรี

ในการนำเข้าสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๒) (ก) ถ้าภายหลังสินค้านั้นต้องเสียอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรให้ผู้ที่มิหน้าที่เสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑ (๓) ยื่นใบขนสินค้าและชำระภาษีตามวรรคหนึ่งพร้อมกับการชำระอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

มาตรา ๘๓/๕ ในกรณีที่มีการนำสินค้าที่นำเข้าเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือเขตอุตสาหกรรมส่งออก ถ้าภายหลังสินค้านั้นได้ปล่อยออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บนโดยมิใช่เพื่อส่งออก หรือได้มีการนำสินค้าออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยมิใช่เพื่อส่งออก ให้ผู้นำเข้าที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มยื่นใบขนสินค้าและชำระภาษีมูลค่าเพิ่มต่อเจ้าพนักงานศุลกากร พร้อมกับการชำระอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

มาตรา ๘๓/๑๐ ในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

(๑) สำหรับสินค้าที่นำเข้า ให้กรมศุลกากรเรียกเก็บเพื่อกรมสรรพากร และในกรณีของตกค้างตามมาตรา ๘๘/๒ (๓) ให้กรมศุลกากรหักภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับเงินเพิ่มเพื่อกรมสรรพากรตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด

(๒) สำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการที่ต้อง
เสียภาษีสรรพสามิตด้วยให้กรมสรรพสามิตเรียกเก็บเพื่อกรมสรรพากร

ส่วน ๘

เครดิตภาษีและการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๔ เครดิตภาษีที่เหลืออยู่ในแต่ละเดือนภาษีจากการคำนวณ
ภาษีตามมาตรา ๘๒/๓ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธินำไปชำระ
ภาษีมูลค่าเพิ่มได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
โดยพระราชกฤษฎีกา หรือมีสิทธิขอคืนพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการ
ภาษีของเดือนภาษีนั้นตามมาตรา ๘๓ หรือมาตรา ๘๓/๑ เว้นแต่ในกรณี
ที่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเพิ่มเติมเพราะการยื่นแบบแสดงรายการ
ภาษีไม่ถูกต้องครบถ้วนตามมาตรา ๘๓/๔ ก็ให้มีสิทธิขอคืนพร้อมกับการ
ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเพิ่มเติม

มาตรา ๘๔/๑ การขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าหรือ
การให้บริการให้กระทำได้ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้าหรือการให้บริการในกรณีที่มีภาษี
ต้องคืน แต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมิได้ขอคืนตามมาตรา ๘๔ ให้ผู้
ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษีภายในสามปีนับแต่
วันพ้นกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการภาษีสำหรับเดือนภาษีนั้น

(๒) การขายสินค้าหรือการให้บริการในกรณีอื่น ให้ยื่นคำร้องขอคืนภายในสามปีนับแต่วันที่ได้ชำระภาษี

คำร้องขอคืนภาษีให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีที่ผู้ขอคืนภาษีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ให้ยื่นคำร้องขอคืนภาษี ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ และถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้ยื่นคำร้องขอคืนภาษีเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ก็ให้ยื่นคำร้องขอคืนภาษีรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ หรือ ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนด ตามมาตรา ๘๓ วรรคสี่ และในกรณีที่ผู้ขอคืนภาษีมิใช่ผู้ประกอบการจดทะเบียน ให้ยื่นคำร้องขอคืน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่ผู้ขอคืนมีภูมิลำเนา

มาตรา ๘๔/๒ การขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าในกรณีดังต่อไปนี้ให้กระทำได้ตามเงื่อนไขดังนี้

(๑) ในกรณีผู้นำเข้ามีข้อโต้แย้งตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือเป็นคดีในศาล การขอคืนภาษีให้กระทำภายในหกเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยข้อโต้แย้งอากรขาเข้าเป็นหนังสือ หรือนับแต่วันที่มิคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

(๒) ในกรณีผู้นำเข้าที่มีได้เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว และต่อมาได้ส่งสินค้ากลับออกไป การขอคืนภาษี ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราส่วน

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

เช่นเดียวกับการยื่นอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่กำหนดไว้สำหรับขอคืนอากรขาเข้า

คำร้องขอคืนภาษีตามมาตรา นี้ ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีผู้ขอคืนภาษีเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ให้ยื่นคำร้องขอคืน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ตามที่กำหนดในมาตรา ๘๔/๑ วรรคสาม และในกรณีผู้ขอคืนภาษีมิได้เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ให้ยื่นคำร้องขอคืน ณ ด้านศุลกากรขาเข้า

มาตรา ๘๔/๓ การคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้ผู้ได้รับคืนภาษีได้รับดอกเบี้ยตามหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๔ ทศ

ส่วน ๕

การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๕ ผู้ประกอบการซึ่งจะเริ่มประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการ ให้มีสิทธิยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มก่อนวันเริ่มประกอบกิจการ

คำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนดและให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่

ถ้าผู้ประกอบการมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่

การยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและการออกใบทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่มให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดี
กำหนด และให้ผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน
นับแต่วันที่จะบูไว้ในใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๕/๑ ผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้
บริการ ต้องยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายในกำหนดเวลาดัง
ต่อไปนี้

(๑) สำหรับผู้ประกอบการซึ่งประกอบกิจการขาย
สินค้าหรือให้บริการและมีมูลค่าของฐานภาษีในการประกอบกิจการเกิน
มูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
ที่ออกตามมาตรา ๘๑/๑ ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายใน
สามสิบวันนับแต่

(ก) วันที่มูลค่าของฐานภาษีในการประกอบ
กิจการเกินมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อม สำหรับกรณีที่มี
พระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมไว้แล้ว
หรือ

(ข) วันที่พระราชกฤษฎีกาใช้บังคับ สำหรับ
กรณีที่มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการ
ขนาดย่อมขึ้นใหม่ หรือมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่า
ของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมน้อยกว่าที่กำหนดไว้ก่อน

(๒) สำหรับผู้ประกอบการที่ได้แจ้งต่ออธิบดีเพื่อ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมาตรา ๘๑/๓ ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้แจ้งต่ออธิบดี

ให้นำมาตรา ๘๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับ

มาตรา ๘๕/๒ ให้ตัวแทนตามมาตรา ๘๒/๑ (๑) เป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๘๕/๓ ให้ผู้ประกอบการดังต่อไปนี้ไม่ต้องจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

(๑) ผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักร และเข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นครั้งคราว

(๒) ผู้ประกอบการที่ให้บริการจากต่างประเทศและได้มีการให้บริการนั้นในราชอาณาจักร

(๓) ผู้ประกอบการอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนดเมื่อมีเหตุอันสมควร

อธิบดีจะผ่อนผันให้ผู้ประกอบการตาม (๑) หรือ (๓) ซึ่งการประกอบกิจการของผู้ประกอบการดังกล่าวมีลักษณะและวิธีการตามที่อธิบดีกำหนด มีสิทธิขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการชั่วคราวก็ได้

การยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราว และการออกใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราว ให้เป็นไปตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนด

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่จะพิจารณากำหนดว่า การเข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรอย่างไรใด เป็นการเข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นครั้งคราว

มาตรา ๘๕/๔ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนแสดงใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ ณ ที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่ายในสถานประกอบการเป็นรายสถานประกอบการ

มาตรา ๘๕/๕ ในกรณีที่ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นคำขอรับใบแทนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การยื่นคำขอและการออกใบแทนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้เป็นไปตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

ใบแทนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้ถือเป็นใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๕/๖ ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายการที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในสาระสำคัญ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงชื่อสถานประกอบการ ประเภทกิจการ ประเภทสินค้าหรือบริการ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนแจ้งการเปลี่ยนแปลงนั้น ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ภายในสิบห้าวันนับจากวันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

การแจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการตามวรรคหนึ่ง และการออกใบ

ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่เปลี่ยนแปลงรายการแล้ว ให้เป็นไปตามแบบ
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘๕/๑ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดประสงค์จะเปิดสถาน
ประกอบการเพิ่มเติม ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการเปลี่ยนแปลง
ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้
ก่อนวันเปิดสถานประกอบการเพิ่มเติมไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน เพื่อขอรับ
ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสถานประกอบการนั้น

ในการปิดสถานประกอบการบางแห่ง ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียน
แจ้งการเปลี่ยนแปลงทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ในสิบห้าวัน นับจากวันปิดสถานประกอบการ

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ปิดสถานประกอบการ ค้นใบทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการนั้น ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่มไว้พร้อมกับการแจ้งการเปลี่ยนแปลงทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม
ให้นำมาตรา ๘๕/๖ วรรคสอง มาใช้บังคับ

มาตรา ๘๕/๘ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดประสงค์จะย้ายสถาน
ประกอบการให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการเปลี่ยนแปลงทะเบียน
ภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ก่อนวันย้าย
สถานประกอบการไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ย้ายสถานประกอบการแจ้งการเปิด
สถานประกอบการแห่งใหม่ ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการ
แห่งใหม่ตั้งอยู่ก่อนวันเปิดสถานประกอบการแห่งใหม่ไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

เพื่อขอรับใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสถานประกอบการแห่งใหม่นั้น
พร้อมกับยื่นใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการเดิม

ให้นำมาตรา ๘๕/๖ วรรคสอง มาใช้บังคับ

มาตรา ๘๕/๘ ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดลักษณะและเงื่อนไขของ
สถานประกอบการที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นเป็นการชั่วคราว
เป็นสถานประกอบการเฉพาะกิจได้

สถานประกอบการชั่วคราวที่มีลักษณะและเงื่อนไขเป็นสถานประ
กอบการเฉพาะกิจตามที่อธิบดีกำหนด ไม่ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการ
ที่อยู่ในบังคับของมาตรา ๘๕/๖ มาตรา ๘๕/๗ และมาตรา ๘๕/๘ แต่ผู้
ประกอบการจดทะเบียนซึ่งจัดตั้งสถานประกอบการเฉพาะกิจจะต้องทำ
รายงานและปฏิบัติตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดี
กำหนด

มาตรา ๘๕/๑๐ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังต่อไปนี้ มีสิทธิขอ
ให้อธิบดีสั่งถอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มได้

(๑) ในกรณีที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่าของ
ฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมไว้แล้ว ได้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่ง
กิจการของตนมีมูลค่าของฐานภาษีต่ำกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการ
ขนาดย่อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาเป็นเวลาดำเนินการไม่น้อย
กว่าสามปีก่อนการขอถอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

(๒) ในกรณีที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกา
กำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมให้สูงขึ้นกว่าที่กำหนดไว้

ก่อน ได้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งกิจการของตนมีมูลค่าของฐานภาษีก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกา ต่ำกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าสามปี

(๓) ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้แจ้งต่ออธิบดีเพื่อเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑/๓ ได้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าระยะเวลาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยนับแต่วันที่ผู้นั้นเริ่มเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน และต้องมีมูลค่าของฐานภาษีของกิจการต่ำกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาตลอดระยะเวลาดังกล่าว

(๔) ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ซึ่งกิจการของตนมีมูลค่าของฐานภาษีต่ำกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาเป็นเวลาคติดต่อกันไม่น้อยกว่าระยะเวลาตามที่กำหนดในกฎกระทรวงก่อนการขอลอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

การใช้สิทธิขอให้อธิบดีสั่งถอนทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

กฎกระทรวงตาม (๓) จะกำหนดระยะเวลาให้แตกต่างกันในกิจการแต่ละประเภทก็ได้ แต่ระยะเวลาที่กำหนดจะต้องไม่น้อยกว่าสองปี

มาตรา ๘๕/๑๑ กิจการใดที่ผู้ประกอบการได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว และมีมูลค่าของฐานภาษีสูงกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการ

ขนาดย่อมตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๘๑/๑ แต่ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกากำหนดมูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมสูงกว่าที่กำหนดไว้ก่อน ซึ่งมีผลทำให้มูลค่าของฐานภาษีของกิจการดังกล่าวต่ำกว่ามูลค่าของฐานภาษีของกิจการขนาดย่อมที่กำหนดขึ้นใหม่ให้การจดทะเบียนของผู้ประกอบการนั้นยังคงมีผลต่อไป เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้ใช้สิทธิตามมาตรา ๘๕/๑๐ (๒) และ (๔) ขอให้อธิบดีสั่งถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๕/๑๒ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดประสงค์จะหยุดประกอบกิจการชั่วคราวเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสามสิบวัน ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการหยุดประกอบกิจการชั่วคราว ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ภายในสิบห้าวันนับจากวันที่หยุดประกอบกิจการชั่วคราว

มาตรา ๘๕/๑๓ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดประสงค์จะโอนกิจการบางส่วนหรือทั้งหมด ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการโอนกิจการและการเปลี่ยนแปลงรายการทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มถ้ามี หรือแจ้งการโอนและแจ้งการเลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๘๕/๑๕ แล้วแต่กรณี ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ก่อนวันโอนกิจการไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

ในกรณีที่ผู้รับโอนกิจการเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ให้ผู้รับโอนแจ้งการรับโอนกิจการ และการเปลี่ยนแปลงรายการทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มถ้ามี ณ สถานที่ที่ผู้รับโอนได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ไม่น้อยกว่า

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

สิบห้าวันก่อนวันรับโอนกิจการ และในกรณีที่ผู้รับโอนไม่ใช่ผู้ประกอบการจดทะเบียนให้ผู้รับโอนยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันรับโอนกิจการ และเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ผู้รับโอนประกอบกิจการดังกล่าวต่อเนื่องไปพลางก่อนได้

ให้นำมาตรา ๘๕/๑๕ วรรคสอง มาใช้บังคับในกรณีที่เป็นการโอนกิจการทั้งหมด

มาตรา ๘๕/๑๔ ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งเป็นนิติบุคคลใดประสงค์จะควบเข้ากัน ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการเลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๘๕/๑๕ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้นิติบุคคลใหม่ซึ่งได้ควบเข้ากันยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้จดทะเบียนนิติบุคคลใหม่

มาตรา ๘๕/๑๕ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดเลิกประกอบกิจการให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นแจ้งการเลิกกิจการตามแบบที่อธิบดีกำหนด ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ภายในสิบห้าวันนับจากวันเลิกประกอบกิจการ

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เลิกกิจการคืนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้พร้อมกับการแจ้งเลิกประกอบกิจการ

มาตรา ๘๕/๑๖ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาถึงแก่ความตาย ให้ความเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนของผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวสิ้นสุดลง และให้ผู้ครอบครองทรัพย์สิน

มรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายมีสิทธิประกอบกิจการต่อไปได้อีกไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนถึงความตาย แต่ต้องแจ้งให้นายทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มทราบถึงความตายของผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเร็วที่สุด

ในกรณีที่ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายใช้สิทธิดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกดังกล่าวมีสิทธิและความรับผิดชอบในฐานะผู้ประกอบการจดทะเบียน และในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกนั้นอาจขอให้อธิบดีสั่งขยายเวลาตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งได้โดยแสดงผลความจำเป็นต่ออธิบดี ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งขยายเวลาได้ตามที่เห็นสมควร โดยจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้

ในกรณีที่ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายไม่ใช้สิทธิดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกดังกล่าวคืนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ตาย ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนถึงความตาย

หากผู้จัดการมรดกหรือทายาทประสงค์จะประกอบกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ถึงความตายต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทนั้นมีสิทธิขอโอนกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ตามแบบหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดและให้นำมาตรา ๘๕/๑๓ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม และเมื่ออธิบดีได้สั่งให้โอนกิจการแล้ว

ให้สิทธิของผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกตามมาตราสี่สิบสอง

ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทที่รับโอนกิจการ คินโบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ตาย ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมกับการแจ้งเปลี่ยนแปลงรายการทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหรือการยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม แล้วแต่กรณี และในกรณีที่ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของผู้ตายได้ใช้สิทธิดำเนินกิจการตามวรรคหนึ่ง แต่เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือระยะเวลาที่อธิบดีได้ขยายให้ตามวรรคสองแล้วไม่มีผู้จัดการมรดกหรือทายาทขอโอนกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามวรรคสี่ ให้ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ถึงแก่ความตายคินโบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันพ้นกำหนดดังกล่าว

มาตรา ๘๕/๑๑ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดกระทำผิดบทบัญญัติในหมวดนี้ อธิบดีมีอำนาจสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นได้ และให้แจ้งการเพิกถอนดังกล่าวให้ผู้ประกอบการทราบเป็นหนังสือ

ให้ผู้ประกอบการที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง คินโบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการเพิกถอน

มาตรา ๘๕/๑๒ ในกรณีที่อธิบดีสั่งถอนทะเบียนตามมาตรา ๘๕/๑๐ หรือในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนเลิกประกอบกิจการตามมาตรา

๘๕/๑๕ หรือในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนถึงแก่ความตายและผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายได้ใช้สิทธิดำเนินการแต่ต่อมาสิทธิดำเนินการสิ้นสุดลง โดยไม่มีผู้จัดการมรดกหรือทายาทขอโอนกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ถึงแก่ความตายตามมาตรา ๘๕/๑๖ หรือในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนถูกสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๗ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายดังกล่าว แล้วแต่กรณียังคงต้องรับผิดชอบในฐานะเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนต่อไปจนกว่าอธิบดีจะสั่งจัดซื้อผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นออกจากทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๘

มาตรา ๘๕/๑๘ ในกรณีดังต่อไปนี้ให้อธิบดีสั่งจัดซื้อผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวออกจากทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

(๑) เมื่ออธิบดีสั่งถอนทะเบียนตามมาตรา ๘๕/๑๐

(๒) เมื่อผู้ประกอบการจดทะเบียนเลิกประกอบกิจการตามมาตรา ๘๕/๑๕

(๓) เมื่อผู้ประกอบการจดทะเบียนตายและไม่มีผู้จัดการมรดกหรือทายาทยื่นขอโอนกิจการของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ถึงแก่ความตายตามมาตรา ๘๕/๑๖

(๔) เมื่ออธิบดีสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๗

ให้อธิบดีแจ้งคำสั่งจัดซื้อให้ผู้ประกอบการจดทะเบียน ผู้จัดการ

มรดก ทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกทราบเป็นหนังสือโดยไม่ชักช้า

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกที่รับผิดชอบในการดำเนินการของผู้ตายและได้ใช้สิทธิดำเนินการตามมาตรา ๘๕/๑๖ พ้นความรับผิดชอบในฐานะผู้ประกอบการจดทะเบียนในวันที่อริบดีมีคำสั่งชี้ดื้อออกจากทะเบียน

ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ให้อริบดีแจ้งการชี้ดื้อออกจากทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มนั้นต่อนายทะเบียนนิติบุคคลตามกฎหมายนั้นๆ ภายในสามสิบวัน และให้นายทะเบียนดังกล่าวแจ้งการเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ในทะเบียนโดยไม่ชักช้า

ส่วน ๑๐

ใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ ใบลดหนี้

มาตรา ๘๖ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๖/๑ มาตรา ๘๖/๒ และมาตรา ๘๖/๘ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้า หรือการให้บริการทุกครั้ง และต้องจัดทำในทันทีที่ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น พร้อมทั้งให้ส่งมอบใบกำกับภาษีนั้นแก่ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการส่วนสำเนาใบกำกับภาษีให้เก็บรักษาไว้ตามมาตรา ๘๖/๓

ผู้ประกอบการที่ได้รับยกเว้นการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราวตามมาตรา ๘๕/๓ จะออกใบกำกับภาษีได้ต่อเมื่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อริบดีกำหนด

ใบกำกับภาษีให้ออกเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่อธิบดี
จะกำหนดเป็นอย่างอื่น

การออกใบกำกับภาษีโดยตัวแทนในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘๖/๑ ห้ามมิให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังต่อไปนี้
ใบกำกับภาษี

(๑) ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักร
และได้ให้ตัวแทนของตนออกใบกำกับภาษีแทนตนตามมาตรา ๘๖/๒

(๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ทรัพย์สินถูกนำ
ออกขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นโดยบุคคลอื่นตามมาตรา ๘๓/๕

(๓) ผู้ประกอบการจดทะเบียนตามที่กำหนดโดย
พระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๘๓/๖ (๓)

มาตรา ๘๖/๒ ผู้ประกอบการจดทะเบียนใดที่อยู่นอกราชอาณาจักร
และมีตัวแทนทำการแทนตน หากประสงค์จะให้ตัวแทนของตนออกใบ
กำกับภาษีในนามของตนให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นยื่นคำขออนุมัติ
ต่ออธิบดีตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ให้ตัวแทนที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ขอและได้รับอนุมัติแล้ว
ออกใบกำกับภาษีแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ตามหลักเกณฑ์ วิธี
การ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และให้ตัวแทนดังกล่าวมีหน้าที่และ
ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับและร่วมกับผู้ประกอบการจดทะเบียนใน
ส่วนที่เกี่ยวกับใบกำกับภาษี

มาตรา ๘๖/๓ ในการขายทอดตลาดตามมาตรา ๘๓/๕ ให้ผู้ทอดตลาดที่มีใช้ส่วนราชการซึ่งขายทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียน ออกใบกำกับภาษีหรือใบรับตามมาตรา ๑๐๕ แล้วแต่กรณี ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนเจ้าของทรัพย์สิน

มาตรา ๘๖/๔ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๖/๕ และมาตรา ๘๖/๖ ใบกำกับภาษีต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- (๑) คำว่า “ใบกำกับภาษี” ในที่ที่เห็นได้เด่นชัด
- (๒) ชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ออกใบกำกับภาษี และในกรณีที่ตัวแทนเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามมาตรา ๘๖ วรรคสี่ หรือมาตรา ๘๖/๒ หรือผู้ทอดตลาดเป็นผู้ออกใบกำกับภาษีในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามมาตรา ๘๖/๓ ให้ระบุชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของตัวแทนนั้นด้วย
- (๓) ชื่อ ที่อยู่ ของผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ
- (๔) หมายเลขลำดับของใบกำกับภาษี และหมายเลขลำดับของเล่มถ้ามี
- (๕) ชื่อ ชนิด ประเภท ปริมาณ และมูลค่าของสินค้าหรือของบริการ
- (๖) จำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มที่คำนวณจากมูลค่าของสินค้าหรือของบริการ โดยให้แยกออกจากมูลค่าของสินค้าและหรือของบริการให้ชัดแจ้ง

(๓) วัน เดือน ปี ที่ออกไปกำกับภาษี

(๔) ข้อความอื่นที่อธิบดีกำหนด

รายการในใบกำกับภาษี ให้ทำเป็นภาษาไทย เป็นหน่วยเงินตราไทย และใช้ตัวเลขไทยหรืออารบิก เว้นแต่ในกิจการบางประเภทที่มีความจำเป็นต้องทำเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นหน่วยเงินตราต่างประเทศ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดี

ใบกำกับภาษีอาจออกรวมกันสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการหลายอย่างก็ได้ เว้นแต่อธิบดีจะได้กำหนดให้การออกไปกำกับภาษีสำหรับสินค้าหรือบริการบางอย่างหรือหลายอย่าง ต้องกระทำแยกต่างหาก โดยมีรวมไว้ในใบกำกับภาษีเดียวกันกับรายการอื่น

มาตรา ๘๖/๕ ใบกำกับภาษีดังต่อไปนี้ อธิบดีอาจกำหนดให้มีรายการเป็นอย่างอื่นได้

(๑) ใบกำกับภาษีของสินค้าหรือบริการเฉพาะอย่าง
ตามมาตรา ๘๕/๑

(๒) ใบกำกับภาษีของยาสูบตามมาตรา ๘๕/๕ หรือน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์น้ำมันตามมาตรา ๘๕/๖

(๓) ใบกำกับภาษีที่อธิบดีอนุมัติให้ทำเป็นภาษาต่างประเทศ หรือเป็นหน่วยเงินตราต่างประเทศตามมาตรา ๘๖/๔ วรรคสอง

(๔) ใบกำกับภาษีของสินค้าหรือบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๘๖/๖ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการขายสินค้าในลักษณะขายปลีกหรือประกอบกิจการให้บริการในลักษณะบริการรายย่อยแก่บุคคลจำนวนมาก อธิบดีมีอำนาจกำหนดลักษณะและหรือเงื่อนไขของการประกอบกิจการดังกล่าวให้เป็นกิจการค้าปลีก และในกิจการค้าปลีกการแสดงราคาสินค้าหรือราคาค่าบริการจะต้องเป็นการแสดงราคาที่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการค้าปลีก มีสิทธิออกใบกำกับภาษีอย่างย่อได้ แต่ตัวแทนของผู้ประกอบการจดทะเบียนจะออกใบกำกับภาษีอย่างย่อไม่ได้

ใบกำกับภาษีอย่างย่อต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- (๑) คำว่า “ใบกำกับภาษี” ในที่ที่เห็นได้เด่นชัด
- (๒) ชื่อหรือชื่อย่อและเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ออกใบกำกับภาษี
- (๓) หมายเลขลำดับของใบกำกับภาษี และหมายเลขลำดับของเล่มถ้ามี
- (๔) ชื่อ ชนิด ประเภท ปริมาณ และมูลค่าของสินค้าหรือของบริการ
- (๕) ราคาสินค้าหรือราคาค่าบริการ โดยต้องมีข้อความระบุชัดเจนว่าได้รวมภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว
- (๖) วัน เดือน ปี ที่ออกใบกำกับภาษี
- (๗) ข้อความอื่นที่อธิบดีกำหนด

ชื่อ ชนิดหรือประเภทของสินค้าตามวรรคหนึ่ง จะออกเป็นรหัสก็ได้ โดยผู้ประกอบการจดทะเบียนจะต้องแจ้งรหัสให้อธิบดีทราบล่วงหน้า อย่างน้อยสิบห้าวันก่อนวันใช้รหัสนั้น

รายการในใบกำกับภาษีอย่างย่อ ให้ทำเป็นภาษาไทย เป็นหน่วยเงินตราไทยและใช้ตัวเลขไทยหรืออารบิก เว้นแต่ในกิจการบางประเภทที่มีความจำเป็นต้องทำเป็นภาษาต่างประเทศ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดี

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการค้าปลีก ซึ่งประสงค์จะใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินเพื่อการออกใบกำกับภาษีอย่างย่อ ให้ยื่นคำขออนุมัติต่ออธิบดีและการใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินที่อธิบดีกำหนด

ให้นำมาตรา ๘๖/๔ วรรคสาม มาใช้บังคับในการออกใบกำกับภาษีตามมาตรา

มาตรา ๘๖/๗ ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการอย่างอื่นซึ่งมิใช่เป็นกิจการค้าปลีก ซึ่งมีความประสงค์จะออกใบกำกับภาษีอย่างย่อ และหรือใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๖/๖ จะขออนุมัติต่ออธิบดีพร้อมกับแสดงเหตุผลและความจำเป็นก็ได้ และในการอนุมัติ อธิบดีจะกำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขใดๆ ตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๘๖/๘ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการจด

ทะเบียนที่ประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อย อธิบดีมีอำนาจกำหนดลักษณะ และเงื่อนไขของการประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อยเพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ได้

ในการประกอบกิจการรายย่อย ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวไม่จำเป็นต้องออกใบกำกับภาษี สำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกินจำนวนเงินตามที่อธิบดีกำหนด แต่จำนวนเงินดังกล่าวจะต้องไม่เกินหนึ่งพันบาท ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการจะเรียกร้องให้ออกใบกำกับภาษี และให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่จะให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อยปฏิบัติตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๘๖/๕ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้ขายสินค้าหรือให้บริการไปแล้ว แต่ต้องคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มใหม่เนื่องจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการมีจำนวนเพิ่มขึ้นเพราะเหตุการณ์ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘๒/๕ ออกใบเพิ่มหนี้ให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการในเดือนภาษีที่เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เว้นแต่ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถออกใบเพิ่มหนี้ได้ทันในเดือนภาษีที่มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ก็ให้ออกใบเพิ่มหนี้ให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการในเดือนภาษีถัดจากเดือนที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น

ใบเพิ่มหนี้ต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

- (๑) คำว่า “ใบเพิ่มหนี้” ในที่ที่เห็นได้เด่นชัด
- (๒) ชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร

ของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ออกไปเพิ่มหนี้ และในกรณีที่ตัวแทนเป็นผู้ออกไปเพิ่มหนี้ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามมาตรา ๘๖ วรรคสี่ หรือมาตรา ๘๖/๒ ให้ระบุชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของตัวแทนนั้นด้วย

(๓) ชื่อ ที่อยู่ ของผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ

(๔) วัน เดือน ปี ที่ออกไปเพิ่มหนี้

(๕) หมายเลขลำดับของใบกำกับภาษีเดิมรวมทั้งหมายเลขลำดับของเล่ม ถ้ามี มูลค่าของสินค้าหรือบริการที่แสดงไว้ในใบกำกับภาษีดังกล่าว มูลค่าที่ถูกต้องของสินค้าหรือบริการ ผลต่างของจำนวนมูลค่าทั้งสองและจำนวนภาษีที่เรียกเก็บเพิ่มสำหรับส่วนต่างนั้น

(๖) คำอธิบายสั้น ๆ ถึงสาเหตุในการออกไปเพิ่มหนี้

(๗) ข้อความอื่นที่อธิบดีกำหนด

ให้นำมาตรา ๘๖/๔ วรรคสอง มาใช้บังคับ และให้ถือว่าใบเพิ่มหนี้ตามมาตรานี้เป็นใบกำกับภาษี

มาตรา ๘๖/๑๐ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้ขายสินค้าหรือให้บริการไปแล้ว แต่ต้องคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มใหม่เนื่องจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการมีจำนวนลดลงเพราะเหตุการณ์ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘๖/๑๐ ออกใบลดหนี้ให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการในเดือนภาษีที่เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น เว้นแต่ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นไม่สามารถออกใบลดหนี้ได้ทันในเดือนภาษีที่มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นก็ให้ออกใบลดหนี้

ให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการในเดือนภาษีถัดจากเดือนที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น

ใบลดหนี้ต้องมีรายการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

(๑) คำว่า “ใบลดหนี้” ในที่ที่เห็นได้เด่นชัด

(๒) ชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ออกใบลดหนี้ และในกรณีที่ตัวแทนเป็นผู้ออกใบลดหนี้ในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนตามมาตรา ๘๖ วรรคสี่ หรือมาตรา ๘๖/๒ ให้ระบุชื่อ ที่อยู่ และเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของตัวแทนนั้นด้วย

(๓) ชื่อ ที่อยู่ ของผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ

(๔) วัน เดือน ปี ที่ออกใบลดหนี้

(๕) หมายเลขลำดับของใบกำกับภาษีเดิม รวมทั้งหมายเลขลำดับของเล่มถ้ามี มูลค่าของสินค้าหรือบริการที่แสดงไว้ในใบกำกับภาษีดังกล่าว มูลค่าที่ถูกต้องของสินค้าหรือบริการ ผลต่างของจำนวนมูลค่าทั้งสองและจำนวนภาษีที่ใช้คืนสำหรับส่วนต่างนั้น

(๖) คำอธิบายสั้น ๆ ถึงสาเหตุในการออกใบลดหนี้

(๗) ข้อความอื่นที่อธิบดีกำหนด

ให้นำมาตรา ๘๖/๔ วรรคสอง มาใช้บังคับ และให้ถือว่าใบลดหนี้ตามมาตรานี้เป็นใบกำกับภาษี

มาตรา ๘๖/๑๑ ในกรณีที่มีการจัดซื้อผู้ประกอบการจดทะเบียนออกจากทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม เพราะผู้ประกอบการจดทะเบียนเลิกประกอบ

กิจการ หรือเพราะอธิบดีสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการจดทะเบียน อธิบดีจะอนุญาตให้ผู้ประกอบการนั้นออกไปกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ต่อไปเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะหยุดประกอบกิจการก็ได้ แต่ผู้รับอนุญาตดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘๖/๑๒ ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้จัดทำใบกำกับภาษี หรือใบเพิ่มหนี้หรือใบลดหนี้แล้ว ต่อมาหากได้รับการร้องขอจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการซึ่งทำใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้สูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นออกไปแทนใบกำกับภาษี ใบแทนใบเพิ่มหนี้ หรือใบแทนใบลดหนี้ให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

ใบแทนใบกำกับภาษี ใบแทนใบเพิ่มหนี้ หรือใบแทนใบลดหนี้ ให้มีรายการเช่นเดียวกับใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ แล้วแต่กรณี โดยให้มีข้อความระบุไว้ในที่ที่เห็นได้ชัดว่าเป็นใบแทนและออกเพื่อแทนใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ฉบับใด

มาตรา ๘๖/๑๓ ห้ามมิให้บุคคลซึ่งมิใช่ผู้ประกอบการจดทะเบียน หรือมิใช่ผู้มีสิทธิออกใบกำกับภาษีได้ตามหมวดนี้ ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้

บุคคลใดออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิที่จะออกตามกฎหมาย บุคคลนั้นต้องรับผิดชอบในภาษีมูลค่าเพิ่มตามจำนวน

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ที่ปรากฏในใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ นั้นเสมือนเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน

มาตรา ๘๖/๑๔ ใบเสร็จรับเงินที่กรมสรรพากรออกให้สำหรับการรับชำระภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๓/๖ หรือตามมาตรา ๘๓/๗ และใบเสร็จรับเงินที่กรมศุลกากรหรือกรมสรรพสามิตออกให้ในการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มเพื่อกรมสรรพากรตามมาตรา ๘๓/๑๐ (๑) หรือ (๒) ให้ถือเป็นใบกำกับภาษี

ส่วน ๑๑

การจัดทำรายงานและการเก็บรักษาหลักฐานและเอกสาร

มาตรา ๘๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๘๗/๑ และมาตรา ๘๗/๒ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่จัดทำรายงานเกี่ยวกับการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มดังต่อไปนี้

(๑) รายงานภาษีขาย

(๒) รายงานภาษีซื้อ

(๓) รายงานสินค้าและวัตถุดิบ เฉพาะผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการขายสินค้า

ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ให้มีหน้าที่จัดทำรายงานมูลค่าของฐานภาษี และรายงานสินค้าและวัตถุดิบ

รายงานที่ต้องจัดทำตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้จัดทำเป็นรายงานประกอบการ

วิธีลงรายการในรายงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และการลงรายการให้ลงภายในสามวันทำการนับแต่วันที่ได้ออกรายงานหรือจำหน่ายออกไปซึ่งสินค้าหรือบริการนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีจำเป็น อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๘๗/๑ ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือเหมาะสม อธิบดีโดยอนุวัติรัฐธรรมนูญมีอำนาจให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดทำรายงานแตกต่างไปจากที่กำหนดในมาตรา ๘๗ ก็ได้

มาตรา ๘๗/๒ ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดให้ตัวแทนของผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดทำรายงานเกี่ยวกับกิจการที่ตนทำการแทนได้ตามที่เห็นสมควร แม้ว่าตัวแทนนั้นจะมีได้เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน

การจัดทำรายงานของตัวแทนตามมาตรา ๘๗ ให้เป็นไปตามแบบหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘๗/๓ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษี และผู้ที่มีหน้าที่ต้องจัดทำรายงานตามบทบัญญัติในส่วนนี้ เก็บและรักษารายงาน ใบกำกับภาษี สำเนาใบกำกับภาษี พร้อมทั้งเอกสารประกอบการลงรายงานดังกล่าวหรือเอกสารอื่นที่อธิบดีกำหนดไว้ ณ สถานที่ประกอบการที่จัดทำรายงานนั้นหรือสถานที่อื่นที่อธิบดีกำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่ได้อื่นแบบแสดงรายการภาษีหรือวันทำรายงาน แล้วแต่กรณี เว้นแต่

(๑) ในกรณีผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราวตามมาตรา ๘๕/๓ การเก็บรักษารายงานและเอกสารดังกล่าว

ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด แต่ระยะเวลาดังกล่าวต้องไม่เกินกว่าห้าปี

(๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนเลิกประกอบกิจการ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียน หรือผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษี หรือผู้ที่มีหน้าที่ต้องจัดทำรายงาน เก็บและรักษารายงาน และเอกสารดังกล่าวข้างต้นที่ตนมีหน้าที่ต้องเก็บรักษาอยู่ในวันเลิกประกอบกิจการต่อไปอีกสองปี

(๓) ในกรณีที่เห็นสมควร อธิบดีจะกำหนดให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนเก็บและรักษาไว้เกินห้าปีก็ได้ แต่ต้องไม่เกินเจ็ดปี

การเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นที่ใช้ประกอบการลงรายงานภาษีซื้อตามมาตรา ๘๙ (๒) ให้จัดเก็บเรียงตามลำดับและตรงตามรายการในรายงานและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

ส่วน ๑๒

อำนาจเจ้าพนักงานประเมิน

มาตรา ๘๘ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามหมวดนี้ ในเมื่อ

(๑) ปรากฏแก่เจ้าพนักงานประเมินว่า ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษี แบบนำส่งภาษี หรือแบบใบชนสินค้า ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

(๒) ในกรณีเจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานแสดงว่า ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบแสดงรายการภาษี แบบนำส่งภาษี หรือแบบ ใบชนสินค้าโดยแสดงจำนวนภาษีที่ต้องเสียต่ำกว่าความเป็นจริง

(๓) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของ เจ้าพนักงานประเมินหรือไม่ยอมตอบคำถามของเจ้าพนักงานประเมิน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๔) ผู้ประกอบการไม่สามารถแสดงใบกำกับภาษีใน กรณีภาษีซื้อ หรือสำเนาใบกำกับภาษีในกรณีภาษีขาย พร้อมทั้งหลักฐาน อื่นเพื่อการคำนวณภาษีหรือการเครดิตภาษี

(๕) ผู้ประกอบการไม่เก็บสำเนาใบกำกับภาษีในกรณี ภาษีขายและหลักฐานต่าง ๆ ประกอบการลงรายงานตามที่กฎหมาย กำหนดไว้ หรือ

(๖) ปรากฏแก่เจ้าพนักงานประเมินว่าผู้ประกอบการ ซึ่งต้องยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑ มิได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๘๘/๑ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่า เพิ่มเบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามหมวดนี้ ในเมื่อปรากฏว่าบุคคลใดออกใบ กำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิที่จะออกตามกฎหมาย ตามมาตรา ๘๖/๑๓ โดยให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษี มูลค่าเพิ่มตามจำนวนที่ปรากฏในใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้หรือใบลดหนี้ นั้นได้

มาตรา ๘๘/๒ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรา ๘๘ และมาตรา ๘๘/๑ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจ

(๑) จัดทำรายการลงในแบบแสดงรายการภาษี แบบนำส่งภาษี หรือแบบใบขนสินค้าตามหลักฐานที่เห็นว่าถูกต้อง เมื่อผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษี แบบนำส่งภาษี หรือแบบใบขนสินค้า

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมรายการในแบบแสดงรายการภาษี แบบนำส่งภาษี หรือแบบใบขนสินค้าเพื่อให้ถูกต้อง

(๓) ประเมินภาษีในกรณีที่มีหลักฐานแสดงว่า ผู้ประกอบการเสียภาษีหรือแสดงมูลค่าของฐานภาษีต่ำกว่าความเป็นจริง

(๔) กำหนดมูลค่าที่ควรได้รับ โดยพิจารณาถึงฐานะความเป็นอยู่หรือพฤติการณ์ของผู้ประกอบการหรือสถิติการค้าของผู้ประกอบการเองหรือของผู้ประกอบการที่กระทำการทำนองเดียวกัน หรือพิจารณาจากหลักเกณฑ์อย่างอื่นอันอาจแสดงมูลค่าที่ได้รับได้โดยสมควร

(๕) แก้ไขเปลี่ยนแปลงมูลค่าของสินค้าที่ซื้อหรือของค่าบริการจากการรับบริการ แล้วแต่กรณี เมื่อมีกรณีตามมาตรา ๘๘ (๓) (๔) หรือ (๕)

(๖) ประเมินภาษีตามที่รู้เห็นหรือพิจารณาว่าถูกต้อง เมื่อมีกรณีตามมาตรา ๘๘(๓) (๔) หรือ (๕) โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม (๑) ถึง (๔) ก็ได้

ในการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานประเมินเมื่อมีกรณีตามมาตรา ๘๘ (๖) ให้ถือว่าผู้ประกอบการซึ่งต้องยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑ แต่มิได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม มีความรับผิดชอบในการเสียภาษีเสมือนเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน

มาตรา ๘๘/๓ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบการของผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนหรือไม่ หรือในสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือระหว่างเวลาทำการของผู้ประกอบการ และทำการตรวจสอบเพื่อให้ทราบว่าผู้ประกอบการได้ปฏิบัติตามกฎต้องตามบทบัญญัติในหมวดนี้หรือไม่ ในการนี้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจสั่งผู้ประกอบการหรือบุคคลที่อยู่ในสถานที่นั้นให้ปฏิบัติตามหน้าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ อันควรแก่เรื่อง และมีอำนาจยึดเอกสารหลักฐานเหล่านั้นมาตรวจสอบได้ส่วนได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานประเมินแสดงบัตรประจำตัวพร้อมทั้งหนังสือหรือหลักฐานต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเมื่อเข้าไปทำการตรวจสอบ

มาตรา ๘๘/๔ ในการดำเนินการของเจ้าพนักงานประเมินในส่วนนี้ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจออกหมายเรียกผู้มีหน้าที่เสียภาษี ผู้ทำการแทน หรือพยานกับมีอำนาจสั่งบุคคลเหล่านั้นให้นำบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาตรวจสอบได้ส่วนได้ หรือออกคำสั่ง

ให้พยานตอบคำถามเป็นหนังสือ แต่จะต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันได้รับหมายเรียก หรือได้รับคำสั่ง

มาตรา ๘๘/๕ เมื่อเจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๘ หรือมาตรา ๘๘/๑ แล้ว ให้แจ้งการประเมินเป็นหนังสือไปยังผู้มีหน้าที่เสียภาษี หรือบุคคลตามมาตรา ๘๘/๑ ในกรณีนี้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีหรือบุคคลตามมาตรา ๘๘/๑ จะใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมินตามบทบัญญัติในส่วน ๒ ของหมวด ๒ ลักษณะ ๒ ก็ได้ เว้นแต่ในกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินได้ทำการประเมินเพราะเหตุตามมาตรา ๘๘ (๓) ห้ามมิให้อุทธรณ์

มาตรา ๘๘/๖ การประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน ให้กระทำได้ภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับผู้ประกอบการ

(ก) สองปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษีหรือวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาที่รัฐมนตรีหรืออธิบดีขยายหรือเลื่อนออกไป แล้วแต่วันใดจะเป็นวันหลัง ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้ขึ้นแบบแสดงรายการภาษีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

(ข) สองปีนับแต่วันที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีขึ้นแบบแสดงรายการภาษี ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีขึ้นแบบแสดงรายการภาษีหลังวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาดังกล่าวใน (ก) แต่ต้อง

ไม่เกินสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษี

(ก) สิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษี ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ขึ้นแบบแสดงรายการภาษีมิได้ขึ้นแบบแสดงรายการภาษีหรือขึ้นแบบแสดงรายการภาษีโดยแสดงฐานภาษีต่ำกว่ามูลค่าที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับเป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละสิบห้าของฐานภาษีที่แสดงในแบบแสดงรายการภาษี

(๒) สำหรับผู้นำเข้าซึ่งมิใช่ผู้ประกอบการสองปีนับแต่วันขึ้นใบขนสินค้า เว้นแต่กรณีที่ผู้นำเข้ามีข้อโต้แย้งตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือเป็นคดีในศาลสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยข้อโต้แย้งอากรขาเข้าเป็นหนังสือ หรือนับแต่วันที่มิคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

(๓) สำหรับผู้ที่มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๓/๕ มาตรา ๘๓/๖ หรือมาตรา ๘๓/๗ สองปีนับแต่วันพ้นกำหนดเวลานำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม

ในกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ประกอบการ ผู้นำเข้าหรือผู้มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มแสดงรายการตามแบบแสดงรายการภาษี แบบใบขนสินค้าหรือแบบนำส่งภาษีไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือไม่สมบูรณ์ให้เจ้าพนักงานประเมินโดยอนุมัติอธิบดีประเมินภาษีได้ภายในกำหนดเวลาห้าปีนับแต่กำหนดเวลาตาม (๑) (ก) (๒) และ (๓) แล้วแต่กรณี

ส่วน ๑๓

เบี้ยปรับ - เงินเพิ่ม

มาตรา ๘๕ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษี หรือบุคคลตามมาตรา ๘๖/๑๓ เสียเบี้ยปรับในกรณีและตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ประกอบกิจการโดยมิได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕ หรือมาตรา ๘๕/๑ หรือประกอบกิจการเมื่อถูกสั่งเพิกถอนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๗ แล้ว ให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของเงินภาษีที่ต้องเสียในเดือนภาษีตลอดระยะเวลาที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวหรือเป็นเงินหนึ่งพันบาทต่อเดือนภาษีแล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า

(๒) มิได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีหรือแบบนำส่งภาษีภายในกำหนดเวลาให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของเงินภาษีที่ต้องเสียหรือนำส่งในเดือนภาษี

(๓) ยื่นแบบแสดงรายการภาษีหรือแบบนำส่งภาษีไว้ไม่ถูกต้องหรือมีข้อผิดพลาดอันเป็นเหตุให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียหรือนำส่งในเดือนภาษีคลาดเคลื่อนไป ให้เสียเบี้ยปรับอีกหนึ่งเท่าของเงินภาษีที่เสียคลาดเคลื่อนหรือที่นำส่งคลาดเคลื่อน

(๔) ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ไม่ถูกต้องหรือมีข้อผิดพลาดอันเป็นเหตุให้จำนวนภาษีขายหรือจำนวนภาษีซื้อในเดือนภาษี

ที่แสดงไว้กลาดเคลื่อนไป ให้เสียเบี้ยปรับอีกหนึ่งเท่าของจำนวนภาษีขาย
ที่แสดงไว้ขาดไปหรือจำนวนภาษีซื้อที่แสดงไว้เกินไป

(๕) มิได้จัดทำใบกำกับภาษีและส่งมอบให้แก่ผู้ซื้อ
สินค้าหรือผู้รับบริการตามที่กำหนดในส่วน ๑๐ ให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่า
ของจำนวนภาษีตามใบกำกับภาษี

(๖) ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดย
ไม่มีสิทธิที่จะออกตามกฎหมายตามมาตรา ๘๖/๑๓ ให้เสียเบี้ยปรับอีก
สองเท่าของจำนวนภาษีตามใบกำกับภาษีใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้

(๗) นำใบกำกับภาษีปลอม ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน
มาใช้ในการคำนวณภาษีให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของจำนวนภาษีตาม
ใบกำกับภาษีนั้น

ในกรณีใบกำกับภาษีที่ผู้ได้รับประโยชน์ไม่สามารถนำพิสูจน์ได้ว่า
บุคคลใดเป็นผู้ออกใบกำกับภาษี ให้ถือว่าเป็นใบกำกับภาษีปลอม

(๘) มิได้เก็บสำเนาใบกำกับภาษีในกรณีภาษีขายไว้
ตามที่กฎหมายกำหนดให้เสียเบี้ยปรับอีกร้อยละสองของจำนวนภาษีตาม
ใบกำกับภาษี

(๙) มิได้เก็บใบกำกับภาษีในกรณีภาษีซื้อที่ใช้เครดิต
ภาษีในการคำนวณภาษีไว้ตามที่กฎหมายกำหนด ให้เสียเบี้ยปรับอีกร้อยละ
สองของจำนวนภาษีที่นำมาเครดิตนั้น

(๑๐) มิได้ทำรายงานตามที่กฎหมายกำหนด หรือ
รายงานอื่นตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๗/๑ หรือมีสินค้าขาดจาก

รายงานสินค้าและวัตถุดิบให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของเงินภาษีซึ่งคำนวณจากฐานภาษีที่มีได้ทำรายงานหรือมิได้ลงรายการในรายงานให้ถูกต้อง

เบี้ยปรับตามมาตรานี้อาจงดหรือลดลงได้ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี

มาตรา ๘๕/๑ บุคคลใดไม่ชำระภาษีหรือนำส่งภาษีให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ ๑.๕ ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระหรือนำส่งโดยไม่รวมเบี้ยปรับ

ในกรณีที่อธิบดีอนุมัติให้ขยายเวลาเสียภาษีตามที่กำหนดในมาตรา ๓ อัฐฐและได้มีการชำระภาษีหรือนำส่งภาษีภายในกำหนดเวลาที่ขยายให้นั้น เงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งให้ลดลงเหลือร้อยละ ๐.๗๕ ต่อเดือนหรือเศษของเดือน

การคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษีหรือขึ้นแบบนำส่งภาษีตามส่วน ๗ จนถึงวันชำระภาษีหรือนำส่งภาษี แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระหรือนำส่ง

มาตรา ๘๕/๒ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีอากร เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามหมวดนี้ให้ถือเป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม

ส่วน ๑๔
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๐ บุคคลดังต่อไปนี้ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ
ที่ระบุไว้ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

(๑) ผู้ไม่จัดส่งสำเนาสัญญาหรือเอกสารตามมาตรา
๓๓/๔ (๒)

(๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่ยื่นแบบแสดงรายการ
ภาษีตามมาตรา ๘๓ หรือมาตรา ๘๓/๑

(๓) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษี
ตามมาตรา ๘๓/๒

(๔) ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไม่ยื่นแบบ
แสดงรายการภาษีตามมาตรา ๘๓/๓

(๕) ผู้มีหน้าที่นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มไม่นำส่งภาษี
มูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๓/๕ มาตรา ๘๓/๖ หรือมาตรา ๘๓/๓

(๖) ผู้นำเข้าไม่ยื่นใบขนสินค้าตามมาตรา ๘๓/๘ หรือ
มาตรา ๘๓/๕

(๗) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลง
รายการทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๖

(๘) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่คืนใบทะเบียนภาษี

มูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๗ วรรคสาม มาตรา ๘๕/๘ วรรคสอง มาตรา ๘๕/๑๕ วรรคสอง หรือมาตรา ๘๕/๑๗ วรรคสอง

(๙) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการย้ายสถานประกอบการตามมาตรา ๘๕/๘ วรรคหนึ่ง

(๑๐) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการหยุดประกอบกิจการชั่วคราวตามมาตรา ๘๕/๑๒

(๑๑) ผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดก ผู้จัดการมรดก หรือทายาทของผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่คืนใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑๖ วรรคสามหรือวรรคห้า

(๑๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนออกใบกำกับภาษี ใบกำกับภาษีอย่างย่อ ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยมีรายการในส่วนที่เป็นสาระสำคัญไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๘๖/๔ มาตรา ๘๖/๕ มาตรา ๘๖/๖ มาตรา ๘๖/๗ มาตรา ๘๖/๘ มาตรา ๘๖/๑๐ หรือมาตรา ๘๖/๑๑

(๑๓) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่ออกใบแทนใบกำกับภาษี ใบแทนใบเพิ่มหนี้หรือใบแทนใบลดหนี้ ตามมาตรา ๘๖/๑๒

(๑๔) ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสินค้าเกินจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบตามมาตรา ๘๗

(๑๕) ผู้ประกอบการจดทะเบียนจัดทำรายงานโดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๘๗ หรือตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๗/๑

(๑๖) ผู้ประกอบการจดทะเบียนจึงใจไม่เก็บและรักษาใบกำกับภาษีหรือสำเนาใบกำกับภาษี หรือเก็บรักษาเอกสารดังกล่าวโดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๘๗/๓

มาตรา ๘๐/๑ บุคคลดังต่อไปนี้ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

(๑) ตัวแทนละเลยไม่ดำเนินการเกี่ยวกับการจดทะเบียนของผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๘๕/๒

(๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แสดงใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๔

(๓) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการเปิดสถานประกอบการเพิ่มเติมหรือปิดสถานประกอบการตามมาตรา ๘๕/๗ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง

(๔) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการโอนกิจการบางส่วนหรือการรับโอนกิจการตามมาตรา ๘๕/๑๓

(๕) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่แจ้งการเลิกหรือการโอนกิจการทั้งหมดตามมาตรา ๘๕/๑๓ หรือมาตรา ๘๕/๑๕ วรรคหนึ่ง

(๖) ตัวแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักรจัดทำรายงานโดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๘๗/๒

มาตรา ๘๐/๒ บุคคลดังต่อไปนี้ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ

ที่ระบุไว้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่ปฏิบัติตามมาตรา

๘๒/๑๘ (๒)

(๒) ผู้ประกอบการใดซึ่งมีหน้าที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มประกอบกิจการโดยไม่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑ มาตรา ๘๕/๑๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๘๕/๑๔

(๓) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่จัดทำใบกำกับภาษีหรือสำเนาใบกำกับภาษีหรือจัดทำแล้วไม่ส่งมอบให้ผู้ซื้อหรือผู้รับบริการตามมาตรา ๘๖ วรรคหนึ่ง หรือไม่จัดทำใบกำกับภาษีหรือสำเนาใบกำกับภาษีและไม่ได้ส่งมอบให้ผู้ซื้อหรือผู้รับบริการตามที่ผู้ซื้อหรือผู้รับบริการเรียกร้องตามมาตรา ๘๖/๘ วรรคสอง

(๔) ผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราวออกใบกำกับภาษีที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๖ วรรคสอง

(๕) ตัวแทนออกใบกำกับภาษีในนามของผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๖ วรรคสี่

(๖) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่ปฏิบัติตามระเบียบเกี่ยวกับการใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินตามมาตรา ๘๖/๖ วรรคหก

(๗) ผู้ไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๘๘/๔

มาตรา ๘๖/๓ บุคคลดังต่อไปนี้ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) ตัวแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักรออกไปกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิตามมาตรา ๘๖/๒ วรรคสอง

(๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินโดยไม่ได้รับอนุมัติตามมาตรา ๘๖/๖ วรรคหก หรือมาตรา ๘๖/๗

(๓) ผู้ประกอบการจดทะเบียนไม่จัดทำรายงานตามมาตรา ๘๗ หรือตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๗/๑

(๔) ตัวแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักรไม่จัดทำรายงานตามมาตรา ๘๗/๒

(๕) ผู้จัดวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานประเมินหรือขัดคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๘๘/๓ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๘๐/๔ บุคคลดังต่อไปนี้ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองแสนบาท

(๑) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือ

ใบลดหนี้โดยไม่มีสิทธิที่จะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา ๘๖ วรรคสอง หรือมาตรา ๘๖/๑

(๒) ตัวแทนผู้ประกอบการจดทะเบียนที่อยู่นอกราชอาณาจักรโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ออกใบกำกับภาษีโดยไม่มีสิทธิตามมาตรา ๘๖/๒ วรรคหนึ่ง

(๓) ผู้ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ โดยไม่มีสิทธิจะออกเอกสารดังกล่าวตามมาตรา ๘๖/๑๓

(๔) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ลงรายการหรือลงรายการเป็นเท็จ ในรายงานตามมาตรา ๘๗ หรือตามที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๘๗/๑

(๕) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ออกใบกำกับภาษี ใบเพิ่มหนี้ หรือใบลดหนี้ หรือใบแทนเอกสารดังกล่าว

(๖) ผู้ประกอบการจดทะเบียนโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีมูลค่าเพิ่ม กระทำการใด ๆ โดยความเท็จ โดยฉ้อโกงหรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน

(๗) ผู้ประกอบการโดยเจตนาไม่ใบกำกับภาษีปลอม หรือใบกำกับภาษีที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไปใช้ในการเครดิตภาษี

มาตรา ๕๐/๕ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามหมวดนี้เป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์

ได้ว่าตนมิได้ยินยอมหรือมีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

หมวด ๕

ภาษีธุรกิจเฉพาะ

มาตรา ๕๑ ภาษีธุรกิจเฉพาะเป็นภาษีอากรประเมิน

มาตรา ๕๑/๑ ในหมวดนี้

(๑) “รายรับ” หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน หรือประโยชน์ใด ๆ อันมีมูลค่าที่ได้รับหรือพึงได้รับไม่ว่าในหรือนอกราชอาณาจักรอันเนื่องมาจากการประกอบกิจการ

(๒) “มูลค่า” หมายความว่า ราคาตลาดของทรัพย์สินของกิจการ ของค่าตอบแทนหรือของประโยชน์ใด ๆ

(๓) “ราคาตลาด” หมายความว่า ราคาที่ซื้อขายกันหรือที่คิดค่าบริการกันตามความเป็นจริงทั่วไปในขณะใดขณะหนึ่ง

ในกรณีที่ราคาตลาดมีหลายราคาหรือไม่อาจทราบราคาตลาดได้แน่นอนให้อธิบดีโดยอนุวัติรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศใช้เกณฑ์คำนวณเพื่อให้ได้ราคาตลาดเป็นมูลค่าของสินค้าหรือบริการได้

(๔) “ขาย” หมายความว่า รวมถึงสัญญาจะขาย ขายฝาก แลกเปลี่ยน ให้ ให้เช่าซื้อหรือจำหน่ายโอนไม่ว่าจะมีประโยชน์ตอบแทนหรือไม่

ให้นำบทนิยามคำว่า “บุคคล” “บุคคลธรรมดา” “คณะบุคคล

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ที่มีชื่อนิติบุคคล ” “นิติบุคคล ” “ตัวแทน ” “สถานประกอบการ ” และ “เดือนภาษี ” ตามมาตรา ๙๙/๑ มาใช้บังคับ

มาตรา ๙๑/๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๙๑/๔ การประกอบกิจการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักร ให้อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(๑) การธนาคาร ตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์หรือกฎหมายเฉพาะ

(๒) การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ ธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์

(๓) การรับประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต หรือการรับประกันวินาศภัยตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย

(๔) การรับจํานำตามกฎหมายว่าด้วยโรงรับจํานำ

(๕) การประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ เช่น การให้กู้ยืมเงินค้ำประกัน แลกเปลี่ยนเงินตรา ออก ซื้อม หรือขาย ตัวเงิน หรือรับส่งเงินไปต่างประเทศด้วยวิธีต่าง ๆ

(๖) การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้ำหรือหากำไร ไม่ว่าอสังหาริมทรัพย์นั้นจะได้มาโดยวิธีใดก็ตาม ทั้งนี้ เฉพาะที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

(๗) การขายหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในตลาดหลักทรัพย์

(๘) การประกอบกิจการอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

ในกรณีที่บุคคลอยู่นอกราชอาณาจักรประกอบกิจการ โดยผ่านสถานประกอบการหรือตัวแทนของตนที่อยู่ในราชอาณาจักร ให้ถือว่าประกอบกิจการในราชอาณาจักรตามมาตรา

ในกรณีที่มีปัญหาว่ากิจการใดเป็นกิจการตาม (๕) หรือไม่ อธิบดีจะเสนอให้คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรพิจารณากำหนดขอบเขต และเงื่อนไขของการประกอบกิจการที่อยู่ภายใต้บังคับตามมาตรานี้ได้ และเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรได้วินิจฉัยแล้ว ให้ประกาศคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๑/๓ ให้ยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับกิจการดังต่อไปนี้

(๑) กิจการของธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารออมสิน ธนาคารอาคารสงเคราะห์ และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

(๒) กิจการของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

(๓) กิจการของสหกรณ์ออมทรัพย์ เฉพาะการให้กู้ยืมแก่สมาชิกหรือแก่สหกรณ์ออมทรัพย์อื่น

(๔) กิจการของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

(๕) กิจการของการเคหะแห่งชาติ เฉพาะการขายหรือให้เช่าซื้ออสังหาริมทรัพย์

(๖) กิจการรับจำนำของกระทรวง ทบวง กรม และราชการส่วนท้องถิ่น

(๗) กิจการอื่นตามมาตรา ๕๑/๒ ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕๑/๔ กิจการเฉพาะอย่างของกิจการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๑/๒ ดังต่อไปนี้ ให้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔

(๑) กิจการเฉพาะอย่างที่มีใช้กิจการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการตามมาตรา ๕๑/๒

(๒) กิจการเฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการตามมาตรา ๕๑/๒ ซึ่งพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นกิจการที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

ในกรณีที่มีปัญหาว่ากิจการใดเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการตามมาตรา ๕๑/๒ หรือไม่ อธิบดีจะเสนอให้คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรพิจารณากำหนดขอบเขต และเงื่อนไขของการประกอบกิจการก็ได้ และเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรได้วินิจฉัยแล้ว ให้ประกาศคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๑/๕ ฐานภาษีสำหรับการประกอบกิจการตามบทบัญญัติ

ในหมวดนี้ได้แก่รายรับดังต่อไปนี้ ที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้รับหรือพึงได้รับ
เนื่องจากการประกอบกิจการ

(๑) สำหรับกิจการธนาคาร ตามมาตรา ๕๑/๒ (๑)

รายรับจากการประกอบกิจการ คือ

(ก) ดอกเบี้ย ส่วนลด ค่าธรรมเนียม ค่าบริการ
หรือกำไรก่อนหักรายจ่ายใด ๆ จากการซื้อหรือขายหรือที่ได้จากตัวเงิน หรือ
ตราสารแสดงสิทธิในหนี้ใด ๆ และ

(ข) กำไรก่อนหักรายจ่ายใด ๆ จากการแลกเปลี่ยนหรือซื้อขายเงินตรา การออกตัวเงิน หรือตราสารแสดงสิทธิใน
หนี้ใด ๆ หรือการส่งเงินไปต่างประเทศ

(๒) สำหรับกิจการธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์
และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ตามมาตรา ๕๑/๒ (๒) รายรับจากการประกอบ
กิจการ คือ

(ก) รายรับตาม (๑) (ก) และ

(ข) รายรับตาม (๑) (ข)

(๓) สำหรับกิจการประกันภัยตามมาตรา ๕๑/๒

(๑) รายรับจากการประกอบกิจการ คือ

(ก) ในกรณีการรับประกันชีวิต ได้แก่ ดอกเบี้ย
ค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการ

(ข) ในกรณีการรับประกันวินาศภัย ได้แก่
เบี้ยประกันภัยหรือเงินอื่นที่ผู้รับประกันภัยเรียกเก็บ เว้นแต่เบี้ยประกันภัย

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ส่วนที่ต้องคืนภายในเดือนที่เก็บได้ และเบี้ยประกันภัยที่ได้รับจากการรับประกันภัยต่อซึ่งผู้เอาประกันภัยต่อได้เสียภาษีจากเบี้ยประกันภัยตามหมวดนี้แล้ว

(๔) สำหรับกิจการโรงรับจำนำตามมาตรา ๕๑/๒

(๔) รายรับจากการประกอบกิจการ คือ

(ก) ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และ

(ข) เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน หรือประโยชน์ใด ๆ อันมีมูลค่าที่ได้รับหรือพึงได้รับการขายของที่จำหน่ายหลุดเป็นสิทธิ

(๕) สำหรับกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ ตามมาตรา

๕๑/๒ (๕) รายรับจากการประกอบกิจการ คือ

(ก) รายรับตาม (๑) (ก) และ

(ข) รายรับตาม (๑) (ข)

(๖) สำหรับกิจการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไรตามมาตรา ๕๑/๒ (๖) รายรับจากการประกอบกิจการ คือ รายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

(๗) สำหรับกิจการขายหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในตลาดหลักทรัพย์ตามมาตรา ๕๑/๒ (๗) รายรับจากการประกอบกิจการคือ รายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

(๘) สำหรับกิจการอื่นตามมาตรา ๕๑/๒ (๘) รายรับจากการประกอบกิจการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕๑/๖ อัตราภาษีธุรกิจเฉพาะมีดังต่อไปนี้

(๑) ร้อยละ ๐.๑ สำหรับรายรับตามมาตรา ๕๑/๕ (๗)

(๒) ร้อยละ ๒.๕ สำหรับรายรับตามมาตรา ๕๑/๕

(๓) (ก) และมาตรา ๕๑/๕ (๔)

(๓) ร้อยละ ๓.๐ สำหรับรายรับตามมาตรา ๕๑/๕

นอกจากกรณีตาม (๑) และ (๒)

มาตรา ๕๑/๗ ให้บุคคลซึ่งประกอบกิจการที่อยู่ภายใต้บังคับของหมวดนี้มีหน้าที่เสียภาษีตามบทบัญญัติในหมวดนี้

ในกรณีผู้ประกอบกิจการอยู่นอกราชอาณาจักร ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการประกอบกิจการ รวมตลอดถึงลูกจ้าง ตัวแทนหรือผู้ทำการแทน ซึ่งมีอำนาจในการจัดการแทนโดยตรงหรือโดยปริยายที่อยู่ในราชอาณาจักรเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีร่วมกับบุคคลตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๕๑/๘ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เสียภาษีโดยคำนวณจากฐานภาษีตามมาตรา ๕๑/๕ ในเดือนภาษีของผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามอัตราภาษีที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๕๑/๖ แต่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมีสิทธิอุทธรณ์การประเมินภาษีตามบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ในส่วน ๒ หมวด ๒ ลักษณะ ๒

การคำนวณรายรับตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามวิธีการ หลักเกณฑ์ และการปฏิบัติทางบัญชี และเพื่อประโยชน์ในการคำนวณรายรับ เมื่อได้เลือกปฏิบัติเป็นอย่างไรแล้วให้ถือปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกันตลอดไป เว้นแต่จะได้รับการอนุมัติจากอธิบดีให้เปลี่ยนแปลงได้

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

มาตรา ๕๑/๕ ในกรณีกิจการขายหลักทรัพย์ตามมาตรา ๕๑/๒ (๗) ให้สมาชิกที่เป็นตัวแทนของผู้ขายหลักทรัพย์ธุรกิจเฉพาะจากเงินที่ขาย และยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีตามมาตรา ๕๑/๑๐ แทนผู้ขาย ในนามของตนเอง โดยผู้ขายไม่ต้องยื่นแบบแสดงรายการภาษีอีก และให้ถือว่าสมาชิกเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะในกรณีนี้ด้วย

มาตรา ๕๑/๑๐ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบแสดงรายการภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่นเป็นรายเดือนภาษี พร้อมกับชำระภาษี ถ้ามี ไม่ว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะมีรายรับในเดือนภาษีหรือไม่ก็ตาม

การยื่นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษีสำหรับเดือนภาษีใด ให้ยื่นภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดไป เว้นแต่อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

การยื่นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษี ให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ ทั้งนี้ เว้นแต่อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ถ้าผู้มีหน้าที่เสียภาษีมีสถานประกอบการหลายแห่ง การยื่นแบบแสดงรายการภาษีและการชำระภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้แยกยื่นเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะยื่นคำร้องต่ออธิบดีขอยื่นแบบแสดงรายการภาษีรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือ ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนดตามวรรคสามก็ได้ และเมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นสมควรจะอนุมัติก็ได้

มาตรา ๕๑/๑๑ การขอคืนภาษีธุรกิจเฉพาะ ให้กระทำได้ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมียศหรือยื่นคำร้องขอคืนภาษีภายในสามปีนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาขึ้นแบบแสดงรายการภาษี

(๒) คำร้องขอคืนภาษีให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่แห่งใดแห่งหนึ่งหรือ ณ สถานที่อื่นตามมาตรา ๕๑/๑๐ วรรคสี่ ก็ให้ยื่นคำร้องขอคืนภาษี ณ ที่แห่งนั้น

มาตรา ๕๑/๑๒ บุคคลซึ่งประกอบกิจการที่อยู่บังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๕๑/๒ โดยกิจการนั้นไม่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๕๑/๓ และผู้ประกอบการไม่ได้รับยกเว้นการจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา ๕๑/๑๓ ต้องจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ โดยให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะภายในสามสิบวันนับแต่วันเริ่มประกอบกิจการ

คำขอจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่

ถ้าผู้กระทำการมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ และการออกใบทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีผู้ประกอบการนอกราชอาณาจักร ให้บุคคลซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะของผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๕๑/๑๓ ผู้ประกอบการกิจการดังต่อไปนี้ไม่ต้องจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ

- (๑) ผู้ประกอบการขายหลักทรัพย์ตามมาตรา ๕๑/๒
  - (๒) ผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการเป็นการชั่วคราว
  - (๓) ผู้ประกอบการอื่นตามที่อธิบดีประกาศกำหนด
- เมื่อมีเหตุอันสมควร

ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่จะพิจารณา กำหนดว่าการประกอบกิจการในลักษณะใดเป็นการประกอบกิจการชั่วคราว ตาม (๒)

มาตรา ๕๑/๑๔ ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ มีหน้าที่ทำรายงาน แสดงรายรับก่อนหักรายจ่ายที่ต้องเสียภาษี และรายรับที่ไม่ต้องรวมคำนวณ เพื่อเสียภาษี

รายงานที่ต้องจัดทำตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีกำหนด และให้จัดทำเป็นรายงานประกอบการ

วิธีลงรายการในรายงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไข ที่อธิบดีกำหนดและการลงรายการในรายงานให้ลงภายในสามวันทำการนับแต่วันที่มีรายรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรสำหรับการประกอบกิจการบางประเภทหรือในกรณีจำเป็นเฉพาะราย อธิบดีจะกำหนดเป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๕๑/๑๕ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษี เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มตามหมวดนี้ ในเมื่อ

(๑) ปรากฏแก่เจ้าพนักงานประเมินว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบแสดงรายการภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

(๒) ในกรณีเจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานแสดงว่า ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบแสดงรายการไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดทำให้จำนวนภาษีที่ต้องเสียคลาดเคลื่อนไป หรือ

(๓) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีหรือผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการแทนผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของเจ้าพนักงานประเมิน หรือไม่ยอมตอบคำถามของเจ้าพนักงานประเมินโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือไม่สามารถแสดงหลักฐานเพื่อการคำนวณภาษี

มาตรา ๕๑/๑๖ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรา ๕๑/๑๕ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจ

(๑) จัดทำรายการลงในแบบแสดงรายการตามหลัก

ฐานที่เห็นว่าถูกต้อง เมื่อผู้ประกอบการมิได้ยื่นแบบแสดงรายการ

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมรายการในแบบแสดงรายการหรือ
ในเอกสารอื่นประกอบแบบแสดงรายการเพื่อให้ถูกต้อง

(๓) กำหนดราคาขายสินค้าโดยเทียบเคียงกับราคา
ขายในวันเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันของสินค้าประเภทหรือชนิดเดียวกัน
ตามราคาตลาดที่อาจเทียบเคียงกันได้

(๔) กำหนดดอกเบี้ย ส่วนลด ค่าธรรมเนียม ค่า
บริการ กำไรก่อนหักรายจ่ายใด ๆ จากการซื้อหรือขายตัวเงินหรือแลกเปลี่ยน
หรือซื้อขายเงินตรา การออกตัวเงิน หรือการส่งเงินไปต่างประเทศตาม
ราคาตลาดที่อาจเทียบเคียงได้

(๕) กำหนดรายรับซึ่งผู้ประกอบการควรได้รับ
เพราะผู้ประกอบการกับผู้ซื้อมีการควบคุมหรือความสัมพันธ์กันในด้าน
ทุนหรือด้านการจัดการ

(๖) กำหนดดอกเบี้ย ราคาทรัพย์สิน หรือค่าบริการ
ตามราคาตลาดในวันให้กู้ยืมเงิน วันที่โอน หรือให้บริการ ในกรณีที่การให้
กู้ยืมเงิน การโอนทรัพย์สิน หรือการให้บริการนั้นไม่มีดอกเบี้ย ค่าตอบแทน
หรือค่าบริการ หรือมีดอกเบี้ย ค่าตอบแทน หรือค่าบริการต่ำกว่าราคาตลาด
โดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๗) กำหนดรายรับโดยพิจารณาถึงฐานะความเป็น
อยู่หรือพฤติการณ์ของผู้ประกอบการ หรือสถิติการค้าของผู้ประกอบ
กิจการเองหรือของผู้ประกอบการอื่น ที่กระทำการทำนองเดียวกัน

หรือพิจารณาจากหลักเกณฑ์อย่างอื่นอันอาจแสดงรายรับได้โดยสมควร

(๘) ประเมินภาษีตามที่รู้เห็นหรือพิจารณาว่าถูกต้อง
เมื่อมีกรณีตามมาตรา ๕๑/๑๕ (๓) โดยไม่ต้องปฏิบัติตาม (๑) ถึง (๗)
ก็ได้

มาตรา ๕๑/๑๗ ภาษีตามหมวดนี้ ถ้าในเดือนภาษีใดมีจำนวนไม่ถึง
หนึ่งร้อยบาทเป็นอันไม่ต้องเสียสำหรับเดือนภาษีนั้น

มาตรา ๕๑/๑๘ บุคคลใดประกอบกิจการที่อยู่ภายใต้บังคับต้องเสีย
ภาษีธุรกิจเฉพาะประกอบกิจการโดยไม่จดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะตาม
มาตรา ๕๑/๑๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้า
พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บุคคลตามมาตรา ๕๑/๑๒ วรรคห้า ละเลยไม่ดำเนินการเกี่ยวกับการ
จดทะเบียนของผู้ประกอบกิจการที่อยู่นอกราชอาณาจักร ต้องระวาง
โทษเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

มาตรา ๕๑/๑๙ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะผู้ใด ไม่จัดทำรายงาน
ตามมาตรา ๕๑/๑๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๑/๒๐ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีธุรกิจเฉพาะผู้ใด จัดทำรายงาน
โดยไม่เป็นไปตามแบบหรือไม่จัดทำเป็นรายสถานประกอบการ หรือลง
รายการในรายงานไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ตามมาตรา ๕๑/๑๔ วรรคสองหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
สองพันบาท

มาตรา ๕๑/๒๑ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ ดังต่อไปนี้ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม

(๑) ส่วน ๓ การยื่นแบบและการชำระภาษี มาตรา
๘๓/๒ และมาตรา ๘๓/๓

(๒) ส่วน ๔ เครดิตภาษีและการขอคืนภาษีมูลค่า
เพิ่ม มาตรา ๘๔/๓

(๓) ส่วน ๕ การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม มาตรา
๘๕/๔ มาตรา ๘๕/๕ มาตรา ๘๕/๖ มาตรา ๘๕/๗ มาตรา ๘๕/๘ มาตรา
๘๕/๙ มาตรา ๘๕/๑๒ มาตรา ๘๕/๑๓ มาตรา ๘๕/๑๔ มาตรา ๘๕/๑๕
มาตรา ๘๕/๑๖ มาตรา ๘๕/๑๗ มาตรา ๘๕/๑๘ และมาตรา ๘๕/๑๙

(๔) ส่วน ๑๑ การจัดทำรายงาน และการเก็บรักษา
หลักฐานและเอกสารมาตรา ๘๗/๓

(๕) ส่วน ๑๒ อำนาจเจ้าพนักงานประเมิน มาตรา
๘๘/๓ มาตรา ๘๘/๔ และมาตรา ๘๘/๕

(๖) ส่วน ๑๓ เบี้ยปรับ - เงินเพิ่ม ทุกมาตรา

(๗) ส่วน ๑๔ บทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับบท
บัญญัติมาตราดังกล่าวข้างต้น รวมทั้ง มาตรา ๙๐/๕”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๕ แห่งประมวลรัษฎากร
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๕ ในกรณีต่อไปนี้ ผู้ขาย ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้รับ

เงิน หรือผู้รับชำระราคาต้องออกไปรับให้แก่ผู้ซื้อ ผู้เช่าซื้อ ผู้จ่ายเงินหรือผู้ชำระราคา ในทันทีที่ทุกคราวที่รับเงินหรือรับชำระราคาไม่ว่าจะมีการเรียกร้องให้ออกไปรับหรือไม่ก็ตาม

(๑) การรับเงินหรือรับชำระราคาจากการขายสินค้าหรือการให้บริการของผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ และการรับเงินหรือรับชำระราคาจากการกระทำการกิจการของผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามหมวด ๕ ซึ่งรวมเงินหรือราคาที่ได้รับชำระแต่ละครั้งเกินจำนวนเงินตามทื่อธิบดีกำหนด แต่อธิบดีจะกำหนดเกินหนึ่งพันบาทไม่ได้

(๒) การรับเงินหรือรับชำระราคาในกรณีอื่นซึ่งรวมเงินหรือราคาที่ได้รับชำระแต่ละครั้งเกินจำนวนเงินตามทื่อธิบดีกำหนด แต่อธิบดีจะกำหนดเกินหนึ่งหมื่นบาทไม่ได้

ถ้าการรับเงินหรือรับชำระราคาในกรณีเดียวกันมีจำนวนเกินกว่าที่อธิบดีกำหนดตาม (๑) หรือ (๒) แต่มีเงื่อนไขให้รับเงินหรือรับชำระราคาในภายหลังเป็นหลายงวด ให้ออกไปรับทุกคราวในทันทีที่รับเงินหรือรับชำระราคานั้น

ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งได้ออกใบกำกับภาษีที่มีข้อความแสดงว่าได้รับเงินหรือรับชำระราคาแล้ว จะถือเอาใบกำกับภาษีนั้นเป็นใบรับที่ต้องออกตามมาตรานี้ก็ได้

มาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่การจำหน่ายแสดมปีอากร หรือแสดมปีอื่นของรัฐบาลที่ยังมิได้ใช้ ”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของวรรคสามของมาตรา ๑๐๕ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ออกไปรับ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๕ ตริ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๕ ตริ ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหรือผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ รับเงินหรือรับชำระราคามีจำนวนครั้งหนึ่ง ๆ ไม่ถึงจำนวนที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๑๐๕ (๑) ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหรือผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะ รวมเงินที่รับมาเฉพาะในกรณีดังกล่าว ทุกครั้งและเมื่อสิ้นวันหนึ่ง ๆ ได้จำนวนเท่าใด ให้ทำบันทึกจำนวนเงินนั้นรวมขึ้นเป็นวัน ๆ ตามแบบที่อธิบดีกำหนดและเก็บไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันทำบันทึก ”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๕ จัตวา แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๕ จัตวา ในการขายสินค้าให้ผู้ประกอบการตามหมวด ๔ ที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออกหรือผู้ขายส่ง เมื่อมีการขาย

สินค้าให้ออกใบส่งของให้แก่ผู้ซื้อและให้ทำสำเนาเก็บไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ออกใบส่งของ

ใบส่งของและสำเนาตามความในวรรคก่อน อย่างน้อยต้องมีตัวเลขและอักษรไทยให้ปรากฏข้อความต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ หรือยี่ห้อและเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรของผู้ขาย
- (๒) ชื่อ หรือยี่ห้อของผู้ซื้อ
- (๓) เลขลำดับของเล่ม (ถ้ามี) และของใบส่งของ
- (๔) วัน เดือน ปี ที่ออกใบส่งของ
- (๕) ชนิด ชื่อ จำนวน และราคาของสินค้าที่ขาย

ตัวเลขไทยนั้นจะใช้เลขอารบิกแทนก็ได้

ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ซึ่งได้ออกใบกำกับภาษีที่มีข้อความแสดงว่าได้ส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้อแล้ว จะถือเอาใบกำกับภาษีนั้นเป็นใบส่งของที่ต้องออกตามมาตรานี้ก็ได้ ”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในหัวข้อ “ ยกเว้นไม่ต้องเสียอากร ” ลักษณะแห่งตราสาร ๒๘. ของบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ยกเว้นไม่ต้องเสียอากร

ใบรับ สำหรับจำนวนเงินที่ผู้รับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือภาษีธุรกิจเฉพาะ”

มาตรา ๑๔ กฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับใดที่ใช้บังคับอยู่ ก่อน วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กล่าวถึง หรืออ้างถึงภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากรไม่ให้ความหมายเป็นการกล่าวถึง หรืออ้างถึงภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

นอกจากกฎหมายว่าด้วยภาษีเงินได้ปิโตรเลียม กฎหมายใดที่ใช้ บังคับอยู่ก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งได้บัญญัติให้บุคคลใด หรือกิจการใดได้รับการยกเว้นภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรโดยมิได้ระบุ ถึงภาษีอากรประเภทใดประเภทหนึ่งโดยเฉพาะไม่ให้ความหมายเป็น การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราช บัญญัตินี้ เมื่อบทบัญญัติหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มีผลใช้บังคับแล้ว ให้บุคคลดังต่อไปนี้มีสิทธิดำเนินการตามมาตรานี้ได้ก่อน วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๑) ผู้ประกอบการที่พึงต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตาม หมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช บัญญัตินี้ มีสิทธิยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มหรือจดทะเบียน

ภาษีมูลค่าเพิ่มชั่วคราว ตามกำหนดเวลาและหลักเกณฑ์ที่อธิบดีประกาศกำหนด และให้นำมาตรา ๘๕ และมาตรา ๘๕/๓ มาใช้บังคับ

(๒) ผู้ประกอบการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑(๑)(ก) ถึง (ง) และมาตรา ๘๑/๑ มีสิทธิขออนุมัติต่ออธิบดีเพื่อจดทะเบียนและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มได้ ตามกำหนดเวลาและหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด และให้นำมาตรา ๘๑/๑ มาตรา ๘๑/๓ และมาตรา ๘๕/๑ (๒) มาใช้บังคับ

(๓) ผู้ประกอบการที่อยู่นอกราชอาณาจักรและเข้ามาประกอบกิจการขายสินค้าหรือให้บริการในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว หรือผู้ประกอบการที่ให้บริการจากต่างประเทศและมีการให้บริการนั้นในราชอาณาจักร ที่ประสงค์จะให้ตัวแทนของตนออกไปกำกับภาษีแทนตามมาตรา ๘๖/๒ มีสิทธิขออนุมัติต่ออธิบดีได้ตามกำหนดเวลาและหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด และให้นำมาตรา ๘๖/๒ วรรคหนึ่ง มาใช้บังคับ

(๔) ผู้ประกอบกิจการที่พึงต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามหมวด ๕ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิยื่นคำขอจดทะเบียนภาษีธุรกิจเฉพาะตามกำหนดเวลาและหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด และให้นำมาตรา ๘๑/๑๒ มาใช้บังคับ

มาตรา ๑๖ บุคคลซึ่งประกอบกิจการอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับอันเป็นกิจการที่พึงต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม หรือพึงต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามหมวด ๔ หรือหมวด ๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีได้ใช้สิทธิขอจดทะเบียนตาม

มาตรา ๑๕ หากมิได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๕/๑ หรือตามมาตรา ๘๑/๑๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๐/๒ (๒) หรือมาตรา ๘๑/๑๘ วรรคหนึ่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๗ เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีใช้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ และมีสินค้านั้นอยู่ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนพิสูจน์ได้ว่า สินค้านั้นเป็นไปตามประเภท ลักษณะ และเงื่อนไขทุกข้อโดยครบถ้วนดังต่อไปนี้ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับเครดิตในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้านั้นในอัตราร้อยละ ๓.๕ ของมูลค่าต้นทุนสินค้านั้นดังกล่าว

(๑) เป็นสินค้านั้นประเภทเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องกล หรือยานพาหนะ

(ก) สำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการขายสินค้าโดยตนเองเป็นผู้ผลิต สินค้านั้นจะต้องเป็นเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องกล หรือยานพาหนะ ที่ใช้ในกระบวนการผลิตของตนเอง และถ้าเป็นยานพาหนะ ยานพาหนะนั้นจะต้องมิใช่ยานพาหนะที่นำมาใช้เป็นการส่วนตัวหรือที่ใช้ในงานบริหารกิจการ

(ข) สำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประกอบกิจการให้บริการสินค้านั้นจะต้องเป็นเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องกล หรือยานพาหนะที่ใช้ในการให้บริการของตนเอง และถ้าเป็นยานพาหนะ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ยานพาหนะนั้นจะต้องมิใช่ยานพาหนะที่นำมาใช้เป็นการส่วนตัวหรือที่ใช้ในงานบริหารกิจการ

(๒) เป็นสินค้านำทุนเฉพาะที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีกรรมสิทธิ์ และมีหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าได้มาในเวลาระหว่างวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับจนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือระหว่างวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และยังคงมีกรรมสิทธิ์อยู่ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) เป็นสินค้านำทุนที่มีอายุการใช้งานเกินหนึ่งปีและมีมูลค่าต้นทุนไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนบาท

(๔) เป็นสินค้านำทุนที่ผู้ขายมีหน้าที่ต้องเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และไม่ได้รับการยกเว้นภาษีการค้าตามกฎหมายใด ๆ และ

(๕) เป็นสินค้านำทุนที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และเป็นสินค้านำทุนที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธินำภาษีซื้อที่ต้องชำระมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะได้รับเครดิตตามวรรคหนึ่งให้ยื่นคำขอเครดิตภาษีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อพ้นระยะเวลานี้แล้วให้หมดสิทธิในการยื่นคำขอเครดิตภาษีอีกต่อไป

คำขอเครดิตตามวรรคสอง ให้ยื่นตามแบบที่อธิบดีกำหนดโดยให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้ยื่นคำขอเครดิตเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าว ได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ก็ให้ยื่นคำขอเครดิตรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่

เครดิตตามมาตรานี้ ให้เฉลี่ยออกเป็นหกส่วนเท่า ๆ กัน และให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนำเครดิตภาษีที่เฉลี่ยได้ไปหักในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในแต่ละเดือนภาษีของสถานประกอบการของตน โดยให้เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้เครดิตภาษีดังกล่าวเป็นเครดิตในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการที่ครอบครองสินค้านั้นตามความเป็นจริง

เครดิตตามมาตรานี้ ไม่ต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๓๕ หรือรายได้ตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลรัษฎากร

ถ้าว่ามูลค่าต้นทุนสินค้าได้แก่ ราคาของสินค้าโดยไม่รวมดอกเบี้ยค่าติดตั้งหรือค่าใช้จ่ายอย่างอื่น

ในกรณีที่มิมีปัญหาในการปฏิบัติและการวินิจฉัยตามมาตรานี้ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัย และคำวินิจฉัยของอธิบดีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๐ เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ขายส่งหรือขายปลีกสินค้าซึ่งผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวมิได้เป็นผู้ผลิต และมีให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ซึ่งยังมีสินค้านี้ดังกล่าวเป็นสินค้าคงเหลืออยู่ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนพิสูจน์ได้ว่าสินค้าคงเหลือนั้นเป็นไปตามเงื่อนไขทุกข้อโดยครบถ้วนดังต่อไปนี้ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับเครดิตในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม ในกรณีที่ได้อำนาจจากผู้ผลิตให้คำนวณจากราคาทุนของสินค้าคงเหลือที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้อำนาจจากผู้ผลิตนั้น ในกรณีที่ได้นำเข้าให้คำนวณจากราคา ซี.ไอ.เอฟ. บวกอากรขาเข้า บวกกำไรมาตรฐานของสินค้านั้น ทั้งนี้ ในอัตราเท่ากับอัตราภาษีการคำนวณกับอัตราภาษีการค้าที่กรุงเทพมหานครหรือราชการส่วนท้องถิ่นเรียกเก็บเพิ่มตามกฎหมาย แต่จำนวนเครดิตในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวให้ได้รับอย่างสูงไม่เกินร้อยละ ๘.๘ ของราคาทุนของสินค้า หรือราคา ซี.ไอ.เอฟ. บวกอากรขาเข้าบวกกำไรมาตรฐานของสินค้า แล้วแต่กรณี

(๑) เป็นสินค้าคงเหลือที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีไว้เพื่อขาย และได้ซื้อจากผู้ผลิตหรือได้นำเข้า นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ หรือในระหว่างวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยได้มีการส่งมอบสินค้าหรือนำเข้าในระหว่างเวลาดังกล่าว และมีหนังสือรับรองการ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ขายที่ผู้ขายซึ่งเป็นผู้ผลิตออกให้ตามมาตรา ๑๘ หรือใบเสร็จรับเงินที่กรมศุลกากรออกให้

(๒) เป็นสินค้าคงเหลือที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีกรรมสิทธิ์อยู่ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่รวมถึงสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ให้เช่าซื้อ หรือได้ขายผ่อนชำระไปแล้วโดยกรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่ได้โอนไปยังผู้ซื้อ

(๓) เป็นสินค้าคงเหลือที่ผู้ผลิตมีหน้าที่ต้องเสียภาษีการก้ำตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และไม่ได้รับการยกเว้นภาษีการก้ำตามกฎหมายใด ๆ และ

(๔) เป็นสินค้าคงเหลือที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธินำภาษีซื้อที่ต้องชำระมาหักในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้

การคำนวณราคาทุนของสินค้าคงเหลือ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ให้ถือตามหลักบัญชีเข้าก่อนออกก่อน

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะได้รับเครดิตตามวรรคหนึ่งให้ยื่นคำขอเครดิตภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อพ้นระยะเวลานี้แล้วให้หมดสิทธิในการยื่นคำขอเครดิตอีกต่อไป

คำขอเครดิตตามวรรคสาม ให้ยื่นตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถาน

ประกอบการตั้งอยู่ และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้ยื่นคำขอเครดิตเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ก็ให้ยื่นคำขอเครดิตรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่

เครดิตตามมาตรานี้ ให้เฉลี่ยออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน และให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนนำเครดิตที่เฉลี่ยได้ไปหักในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนภาษีมีนาคม และเดือนภาษีกุมภาพันธ์ของปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้เครดิตดังกล่าวเป็นเครดิตในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการที่เก็บรักษาสินค้าคงเหลือดังกล่าวตามความเป็นจริง เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นำเข้ามีข้อโต้แย้งตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือเป็นคดีในศาล ให้นำเครดิตไปหักในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนถัดจากเดือนที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยข้อโต้แย้งเป็นหนังสือหรือนับแต่เดือนที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับเครดิตตามมาตรานี้จัดทำรายงานสินค้าคงเหลือ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้จัดทำรายงานเป็นรายสถานประกอบการ และเพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษาเอกสารให้ถือว่ารายงานสินค้าคงเหลือตามมาตรานี้เป็น

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

รายงานตามมาตรา ๘๗ (๓) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

เครดิตตามมาตรา ๓ ไม่ต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๓๕ หรือรายได้ตามมาตรา ๖๕ แห่งประมวลรัษฎากร

ในกรณีที่มิมีปัญหาในการปฏิบัติและการวินิจฉัยตามมาตรา ๓ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัย และคำวินิจฉัยของอธิบดีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา ๑๕ ให้ผู้ผลิตซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งขายสินค้าที่ตนผลิตให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๑๘ ในระหว่างวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยได้มีการส่งมอบสินค้านั้นในระหว่างเวลาดังกล่าว ต้องจัดทำและส่งมอบหนังสือรับรองตามวรรคสอง เพื่อเป็นหลักฐานการขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อดังกล่าวในวันที่ส่งมอบสินค้า

หนังสือรับรองการขายสินค้า ให้มีรายการดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ที่อยู่ และเลขทะเบียนการค้าของผู้ผลิตที่ออกหนังสือรับรอง

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้ประกอบการจดทะเบียนซึ่งเป็นผู้ซื้อสินค้า

(๓) เลขที่ของหนังสือรับรอง

(๔) ชื่อ ชนิด ปริมาณของสินค้า และราคาสินค้า
เป็นเงินตราไทย

(๕) อัตราภาษีการค้าที่ผู้ผลิตมีหน้าที่ต้องเสีย

(๖) วัน เดือน ปี ที่ออกหนังสือรับรอง

ในกรณีที่ผู้ผลิตมีสถานการค้าหลายแห่ง ให้ออกหนังสือรับรอง
เป็นรายสถานการค้า

ผู้ผลิตที่ออกหนังสือรับรองจะต้องจัดทำสำเนาหนังสือรับรอง
ดังกล่าวและเก็บรักษาสำเนานั้นไว้ ณ สถานการค้าที่ออกเป็นเวลาไม่น้อย
กว่าห้าปีนับแต่วันที่ออกหนังสือรับรอง

ผู้ผลิตซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าผู้ใด ไม่ออกหนังสือรับรองตามที่ผู้
ซื้อร้องขอหรือออกหนังสือรับรองแล้วไม่ส่งมอบให้ผู้ประกอบการจ
ดทะเบียนซึ่งเป็นผู้ซื้อสินค้าตามวรรคหนึ่ง หรือไม่จัดทำสำเนาหนังสือ
รับรองตามวรรคสี่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกิน
ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ผลิตซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าที่ออกหนังสือรับรองตามวรรคหนึ่ง
ผู้ใด จงใจไม่เก็บรักษาสำเนาหนังสือรับรองตามวรรคสี่ ต้องระวางโทษ
ปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๒๐ เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้กับผู้ประกอบการจ
ดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ขายส่งหรือขายปลีกสินค้าบางประเภทซึ่งผู้
ประกอบการจดยื่นดังกล่าวมิได้เป็นผู้ผลิต และมีใช้ผู้ประกอบการ
จดยื่นภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ ซึ่งยังมี

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

สินค้าดังกล่าวเป็นสินค้าคงเหลืออยู่ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนพิสูจน์ได้ว่าสินค้าคงเหลือนั้นเป็นไปตามประเภทและเงื่อนไขทุกข้อโดยครบถ้วนดังต่อไปนี้ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เมื่อขายสินค้าคงเหลือดังกล่าว

(๑) เป็นสินค้าประเภทรถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถแทรกเตอร์ เรือกำปั่นหรือเรือที่มีระวางตั้งแต่หกตันขึ้นไป เรือกลไฟหรือเรือยนต์ที่มีระวางตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป

(๒) สินค้าตาม (๑) ต้องเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีไว้เพื่อขาย โดยได้ซื้อสินค้าดังกล่าวจากผู้ผลิตหรือจากผู้นำเข้าและได้มีการส่งมอบก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้นำเข้าก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) เป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีกรรมสิทธิ์อยู่ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่รวมถึงสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนได้ให้เช่าซื้อหรือได้ขายผ่อนชำระไปแล้วโดยกรรมสิทธิ์ในสินค้ายังไม่ได้โอนไปยังผู้ซื้อ

(๔) เป็นสินค้าที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

(๕) เป็นสินค้าที่ยังมิได้มีการจดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยยานพาหนะนั้น ๆ

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำขอยกเว้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อพ้นระยะเวลานี้แล้วให้หมดสิทธิในการยื่นคำขอยกเว้นอีกต่อไป

คำขอยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามวรรคสอง ให้ยื่นตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้ยื่นคำขอยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกันก็ให้ยื่นคำขอยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่

ในกรณีที่มีปัญหาในการปฏิบัติและการวินิจฉัยตามมาตรา นี้ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัย และคำวินิจฉัยของอธิบดีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา ๒๑ บทบัญญัติหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากรก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปสำหรับ

(๑) กรณีตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ ทั้งนี้ ภายใต้ง่อนไขบทบัญญัติแห่งมาตรานั้น ๆ

(๒) การจัดเก็บภาษีการค้าที่ค้างอยู่หรือที่ถึงกำหนดชำระก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) กรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนได้นำเข้าเครื่องจักรโดยได้มีการออกใบขนสินค้าขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และหากต่อมาปรากฏว่าสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรถูกระงับไปไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ในกรณีนี้ผู้ได้รับการส่งเสริมจะต้องเสียภาษีการค้า ตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ โดยถือสภาพของสินค้าและอัตราภาษีการค้าที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีการค้าต่อไป

(๔) กรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีการค้าสำหรับการนำเข้าเครื่องจักรก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ว่าจะได้มีการนำเข้าเครื่องจักรดังกล่าวก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ และหากต่อมาปรากฏว่าสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากรถูกระงับไปไม่ว่าด้วยเหตุใดก็ตาม ในกรณีนี้ผู้ได้รับการส่งเสริมจะต้องเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากรก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ โดยถือสภาพของสินค้าและอัตราภาษีการค้าที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีการค้าต่อไป

มาตรา ๒๒ เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้กับผู้ประกอบการจด

ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งประกอบกิจการให้บริการตามสัญญาที่มีข้อกำหนดให้ชำระค่าตอบแทนตามส่วนของบริการที่ทำ โดยได้ทำสัญญาไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับถ้ากรณีข้างเอนใจดังต่อไปนี้ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธิขอยกเว้นการเรียกเก็บภาษีขายจากผู้ว่าจ้างตามมาตรา ๘๒/๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และขอเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากรก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ต่อไป

(๑) คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งต้องมีใช้กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่มีใช้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ และ

(๒) ผู้ประกอบการจดทะเบียนนั้นได้ส่งมอบงานบางส่วนให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง และได้มีการชำระค่าตอบแทนตามส่วนของงานที่ได้ส่งมอบตามข้อผูกพันที่กำหนดในสัญญาแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยค่าตอบแทนและงานที่ได้ส่งมอบต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละยี่สิบห้าของค่าตอบแทนและงานตามสัญญา

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำขอภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อพ้นระยะเวลานี้แล้วให้หมดสิทธิในการยื่นคำขออีกต่อไป

คำขอรับสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

สถานประกอบการตั้งอยู่และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่ง ให้ยื่นคำขอรับสิทธิเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ก็ให้ยื่นคำขอรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ พร้อมทั้งส่งมอบสำเนาสัญญาและหลักฐานอื่นตามที่อธิบดีกำหนด

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีสิทธิได้รับยกเว้นการเรียกเก็บภาษีขายตามมาตรา ๙๑ เสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติต่อไป เฉพาะสำหรับการให้บริการตามสัญญาดังกล่าวจนกว่าการให้บริการนั้นจะแล้วเสร็จ แต่ต้องไม่ช้ากว่าวันที่สิทธิได้รับยกเว้นการเรียกเก็บภาษีขายสิ้นสุดลง

สิทธิได้รับยกเว้นการเรียกเก็บภาษีขายตามมาตรา ๙๑ ให้สิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เว้นแต่ในกรณีที่เป็นสัญญารับเหมาก่อสร้างให้สิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ในกรณีที่มิมีปัญหาในการปฏิบัติและการวินิจฉัยตามมาตรา ๙๑ อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัย และคำวินิจฉัยของอธิบดีให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา ๒๓ ในกรณีสินค้าตามประเภทที่ ๐๓.๐๑ ถึง ๐๓.๕๐ ประเภทที่ ๐๔.๐๑ ถึง ๐๔.๕๐ ประเภทที่ ๐๕.๐๑ ถึง ๐๕.๕๐ ประเภทที่ ๐๖.๐๑ ถึง ๐๖.๕๐ และประเภทที่ ๐๗.๐๑ ถึง ๐๗.๕๐ แห่งพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

โดยพระราชบัญญัติฟักัดอัตราภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้นำออกจากโรงออกสหกรรมก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังมีได้เสียภาษีการค้าประเภทการขายของตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าขึ้นตามมาตรา ๓๓ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และยังคงมีกรรมสิทธิ์ในสินค้านั้นอยู่ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ มีหน้าที่ต้องเสียภาษีการค้าโดยให้ภาษีการค้ามีจำนวนเท่ากับภาษีสรรพสามิตตามมูลค่าตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔

เพื่อประโยชน์ในการเสียภาษีตามมาตรา ๓๓ ให้ถือว่าความรับผิดชอบในการเสียภาษีการค้าตามวรรคหนึ่งเกิดขึ้นในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เว้นแต่สินค้าที่เป็นรถยนต์และสินค้าอื่นที่เป็นประเภทที่อธิบดีกำหนด ก็ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นตามมาตรา ๓๔ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ต้องเสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมทั้งชำระภาษีภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้น และให้นำบทบัญญัติตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๔ บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล
 รัชฎาการก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับ
 ต่อไปแก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม เฉพาะการขายสินค้า
 ที่มีการขายเสร็จเด็ดขาดหรือการให้บริการที่สิ้นสุดลงก่อนวันที่ ๑ มกราคม
 พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนจะได้รับชำระค่าตอบแทน
 จากการขายสินค้าหรือการให้บริการนั้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.
 ๒๕๓๕ และให้ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นผู้ผลิต
 และผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ไม่เป็นผู้ผลิต เป็นไปตามหมวด ๔ ใน
 ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัชฎาการ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราช
 บัญญัตินี้

มาตรา ๒๕ การคืนภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่ง
 ประมวลรัชฎาการ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่
 วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้กระทำดังต่อไปนี้

(๑) การคืนภาษีการค้าให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับคืนภาษีการค้า
 ตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัชฎาการ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติม
 โดยพระราชบัญญัตินี้ ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขที่อธิบดี
 กำหนด แต่ผู้ที่ประสงค์จะได้รับคืนภาษีการค้าต้องยื่นคำร้องขอคืนต่อ
 เจ้าพนักงานประเมินภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

(๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบการค้าประเภทการขายของ
 ซึ่งได้ขายสินค้าก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และได้ชำระภาษีการค้า
 ตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัชฎาการ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติม

โดยพระราชบัญญัตินี้ไว้แล้ว หากมีหนี้สูญจากการขายสินค้าดังกล่าวในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และหนี้สูญนั้นเป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๙๕ จัตวา (๔) แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบการนั้นมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษีการค้าที่คำนวณจากส่วนหนี้สูญได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาตาม (๑)

(๓) ในกรณีที่ผู้ประกอบการค่านำสินค้าเข้าในราชอาณาจักรก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และได้ชำระภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากรก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ไว้แล้ว ถ้าต่อมาได้มีการส่งสินค้านั้นหรือสินค้าที่ผลิตหรือผสมหรือประกอบด้วยสินค้านั้นออกนอกราชอาณาจักรในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภาษีการค้าที่เรียกเก็บจากสินค้านั้นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราส่วนเช่นเดียวกับการคืนอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

มาตรา ๒๖ ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเฉพาะการขายสินค้าหรือการให้บริการตามประเภท ลักษณะ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้ มีสิทธิขอเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ต่อไป

(๑) การขายสินค้าตามสัญญาจะขายหรือให้เช่าซื้อสินค้าตามมาตรา ๙๕ จัตวา (๓) วรรคสอง และวรรคสาม แห่งประมวลรัษฎากร ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ โดยได้มีการทำ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕

สัญญาและได้มีการผ่อนชำระตามสัญญานั้นแล้วก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ว่าการขายสินค้าดังกล่าวจะกระทำโดยผู้ประกอบการจดทะเบียนที่เป็นผู้ผลิตหรือไม่เป็นผู้ผลิต

(๒) การให้เช่าเครื่องจักร เครื่องมือ หรือเครื่องกลที่มีมูลค่าต้นทุนไม่น้อยกว่าห้าแสนบาท เพื่อใช้ในการผลิตหรือการให้บริการ โดยได้มีการทำสัญญาและได้มีการชำระค่าเช่านั้นบางส่วนแล้วก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ประสงค์จะได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำขอภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อพ้นระยะเวลานี้แล้วให้หมดสิทธิในการยื่นคำขออีกต่อไป

คำขอรับสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นตามแบบที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยื่น ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ และในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้ยื่นคำขอรับสิทธิเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้รับอนุมัติจากอธิบดีให้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีและชำระภาษีรวมกัน ก็ให้ยื่นคำขอรวมกัน ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่หรือสำนักงานภาษีสรรพากรเขตพื้นที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่พร้อมทั้งหลักฐานตามที่อธิบดีกำหนด

ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีสิทธิตามวรรคหนึ่งและได้ยื่นคำขอตามวรรคสองเสียภาษีการค้าตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล

ราชการ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ต่อไป ในกรณีที่ปรากฏในภายหลังว่าผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวไม่มีสิทธิตามมาตรา ๑๑ ให้อธิบดีแจ้งให้ผู้ประกอบการทราบพร้อมทั้งเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับ

ในกรณีที่มีปัญหาในการปฏิบัติตามมาตรานี้ ให้อธิบดีมีอำนาจวินิจฉัยและคำวินิจฉัยของอธิบดีให้ถือเป็นที่สุด

บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่ได้รับอนุมัติให้เสียภาษีการค้าต่อไปตามมาตรา ๑๑

มาตรา ๒๗ บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การขายสินค้าและการนำเข้าสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้าโดยผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต และเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้เสียภาษีสรรพสามิตโดยใช้แสตมป์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ครบถ้วนแล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ใช้

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

บังคับ ไม่ว่าจะได้นำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน
ก่อนหรือหลังวันที่พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๕๓๔ ใช้บังคับหรือไม่ก็ตาม

(๒) การขายสินค้าประเภทที่ได้รับการขยายเวลาการ
ชำระภาษีตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง หรือมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติ
ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ โดยผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม
ซึ่งเป็นผู้ประกอบอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตและ
ผู้ประกอบการจดทะเบียนดังกล่าวได้นำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรม
หรือคลังสินค้าทัณฑ์บนตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗
ก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) การขายสินค้าที่เป็นน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมัน
ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยผู้ประกอบการ
จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ เป็นผู้ขายส่ง หรือขายปลีกเฉพาะน้ำมัน
และผลิตภัณฑ์น้ำมันที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยภาษี
สรรพสามิตได้นำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน
ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ก่อนวันที่ ๑ มกราคม
พ.ศ. ๒๕๓๕

(๔) การนำเข้าสินค้าประเภทที่ระบุในพระราชบัญญัติ
พิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระ
ราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งความ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

รับผิดชอบของผู้นำเข้าในอันจะต้องเสียภาษีสรรพสามิตได้เกิดขึ้นแล้วก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ว่าจะได้ชำระภาษีสรรพสามิตไว้ก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ก็ตาม

(๕) การขายสินค้านำเข้าตาม (๔) หลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยผู้นำเข้าซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

ถ้าได้มีการขายสินค้าตามวรรคหนึ่ง (๑) (๒) (๓) และ (๕) ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีใช้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘๒/๑๖ มีสิทธิออกหลักฐานการขายสินค้านั้นให้แก่ผู้ซื้อที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนในวันที่ส่งมอบสินค้าได้และหลักฐานการขายสินค้าดังกล่าวให้ถือเป็นใบกำกับภาษี และให้ผู้ซื้อใช้เป็นหลักฐานของภาษีซื้อในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้

ภาษีซื้อตามวรรคสอง ให้มีจำนวนเท่ากับเจ็ดในหนึ่งร้อยเจ็ดส่วนของมูลค่าสินค้าตามที่ปรากฏในหลักฐานดังกล่าว

หลักฐานการขายสินค้านำเข้าตามวรรคสอง ให้มีรายการดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ที่อยู่ ของผู้ประกอบการและเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร

(๒) ชื่อ ที่อยู่ ของผู้ซื้อสินค้า

(๓) เลขที่ของหลักฐาน

(๔) ชื่อ ประเภท ชนิด ปริมาณสินค้า และราคาสินค้า

เป็นเงินตราไทย

(๕) วัน เดือน ปี ที่ออกหลักฐาน

(๖) ข้อความแสดงว่าเป็นสินค้าตามวรรคหนึ่ง

หลักฐานการขายสินค้าตามวรรคสอง ในกรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสถานประกอบการหลายแห่งให้ออกหลักฐานเป็นรายสถานประกอบการ และให้เก็บรักษาสำเนาหลักฐานนั้นไว้ ณ สถานประกอบการที่ออกหลักฐานเป็นเวลาห้าปีนับตั้งแต่วันที่ออกหลักฐาน และให้นำมาตรา ๘๗/๓ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับ

มาตรา ๒๘ บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบการดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ประกอบการที่ซื้อสุราหรือได้รับใบอนุญาตทำสุราที่มีสัญญาผูกพันกับกรมสรรพสามิตหรือกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่จะต้องชำระเงินแก่รัฐบาลเป็นการเหมาจ่าย และอยู่ในบังคับมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) ผู้ประกอบการที่ประกอบกิจการขายปลีกหรือขายส่งซึ่งสุราที่ซื้อหรือได้มาจากผู้ประกอบการตาม (๑) ทุกทอด แต่ไม่รวมถึงผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ประกอบกิจการภัตตาคาร
กิจการภัตตาคารได้แก่กิจการขายอาหารหรือเครื่องดื่มว่าชนิดใด ๆ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

รวมทั้งกิจการรับจ้างปรุงอาหารหรือเครื่องดื่ม ทั้งนี้ ไม่ว่าในหรือจากสถานที่
ซึ่งจัดไว้ให้ประชาชนเข้าไปบริโภคได้

มาตรา ๒๕ บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล
รับฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การขาย
และการนำเข้าสุราตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) สุราที่อยู่ในบังคับมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
สุรา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) สุราที่ทำในราชอาณาจักรโดยได้เสียภาษีสุราครบ
ถ้วนแล้วและได้นำออกจากโรงงานสุราก่อนพระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ ๖)
พ.ศ. ๒๕๓๔ ใช้บังคับ

(๓) สุราที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรที่ได้เสียภาษีสุรา
โดยปิดแสตมป์สุราแล้วและได้นำออกจากด่านศุลกากรก่อนวันที่พระราช
บัญญัติสุรา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ ใช้บังคับ

ถ้าได้มีการขายสุราตามวรรคหนึ่งภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ ๑
มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มมีสิทธิ
ออกหลักฐานการขายสุรานั้นให้แก่ผู้ซื้อที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน
ในวันที่ส่งมอบสุราได้ และให้นำมาตรา ๒๗ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่
และวรรคห้า มาใช้บังคับ

มาตรา ๓๐ บทบัญญัติแห่งหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวล
รับฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การขาย

และการนำเข้ายาเส้น หรือยาสูบตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ยาเส้นหรือยาสูบที่อยู่ในบังคับมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

(๒) ยาเส้นหรือยาสูบที่ทำในราชอาณาจักรโดยบรรจुของและปิดแสตมป์ครบถ้วนแล้วและได้นำออกจากโรงอุตสาหกรรมยาสูบก่อนวันที่พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ ใช้บังคับ

(๓) ยาสูบตามมาตรา ๙๕/๕ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ เฉพาะยาสูบที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมยาสูบตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบได้บรรจुของและปิดแสตมป์ยาสูบครบถ้วนแล้วและได้นำออกจากโรงอุตสาหกรรมยาสูบก่อนวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(๔) ยาเส้นหรือยาสูบที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบและได้นำออกจากด่านศุลกากรก่อนวันที่พระราชบัญญัติยาสูบ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ ใช้บังคับ

ถ้าได้มีการขายยาเส้นหรือยาสูบตามวรรคหนึ่ง ภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มมีสิทธิออกหลักฐานการขายยาเส้นหรือยาสุบนั้นให้แก่ผู้ซื้อที่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนในวันที่ส่งมอบยาเส้นหรือยาสูบได้ และให้นำมาตรา ๒๗ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า มาใช้บังคับ

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องปรับปรุงประมวลรัษฎากรให้เหมาะสมกับสภาพและเหตุการณ์ในปัจจุบัน โดยนำภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีธุรกิจเฉพาะมาใช้แทนภาษีการค้า และปรับปรุงบทบัญญัติว่าด้วยบทเบ็ดเสร็จทั่วไป ภาษีเงินได้นิติบุคคลและอากรแสตมป์ ของประมวลรัษฎากรให้สอดคล้องกับภาษีมูลค่าเพิ่ม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้